

De belevenissen van de DJ's aan boord met
vele achtergrondverhalen van betrokkenen

'Lovin' good music, Radio Caroline'

Fons Winteraeken

© 2013

Indeling boek over Caroline 1979 – 1980

1. Voorwoord

2. The day the music died - 31 augustus 1974

3. In welk tijdvak leven we?

4. De voorbereidingen voor een nieuwe uitzendperiode

- Waar kwamen alle medewerkers vandaan?
- Kleine frequentie-aanpassing
- Een nieuwe generator naar de MV Mi Amigo gebracht
- De leiding van het station
- Waar kwamen de DJ namen vandaan?
- Welke bekende zeezender dj's waren er niet bij?

5. Idee en start

- De overtocht
- De eerst dag van uitzending

6. De zomer van 1979

- Het zendschip de MV Mi Amigo
- De toestand van het zendschip
- Plattegrond van de MV Mi Amigo
- Communicatie met land verliep zeer stroef
- Justitie luisterde ook mee

7. Verhalen over tendering

- Danny Vuylsteke
- Marc Jacobs
- Een reis van een week
- Voor het laatst Kerstmis op de MV
- Waar zijn Piet en Pietje Guyt gebleven?

8. Toch een kapitein?

- Marc Jacobs
- Richard Thompson
- Peter de Vries

9. De kentering komt in de herfst

- Geen geld, andere maatregelen

10. Een nieuw decennium

- Een muzikale erfenis?

11. Zinkpartij

12. Zij die ons ontvielen

- Hugo de Groot
- Herman de Graaf
- Tom van der Velde
- Jeroen Woelwater
- Danny Vuylsteke

12. Opmerkelijke feiten radio Caroline 1979 – 1980

13. Nawoord van de schrijver

'Lovin' good music, Radio Caroline' (jinglepakket juli 1979)

1. Voorwoord

In "mijn" ogen was de MV Mi Amigo niet het mooiste zendschip, maar wel het belangrijkste en indrukwekkendste zendschip uit de geschiedenis van de zeezenders. De boot heeft vele radiostations gehuisvest. In 1959 werd het schip pas een radiozendschip toen het Radio Nord huisvestte. Als Bon Jour werd de boot daarna omgebouwd en bezocht op 11 januari 1963 zelfs Vlissingen waar ze vier dagen later weer vertrok richting Brest (Frankrijk). In Brest werd gewerkt aan de stuurinrichting. Pas in april 1964 keerde de MV Mi Amigo terug naar de Noordzee. Toenmalige eigenaar, Alan Crawford, begon met zijn medewerkers de uitzendingen van Radio Atlanta.

Dit boekje handelt over de roemruchte laatste episode van de MV Mi Amigo in haar 59 jaar van bestaan. Op Paaszondag 15 april 1979 hervatte een team van Nederlandse DJ's de uitzendingen onder de naam 'Radio Caroline, de Nederlandse service'. Tot en met oktober 1979 klonk het Nederlandse Caroline nieuw en fris. "We wilden niet op Mi Amigo lijken", vertelde Ad Roberts. "Het format was eigenlijk afgekeken van Radio Unique, een populaire landpiraat uit Amsterdam". Paul de Wit zei hierover: "Een beetje 'om en om'. Een nieuwe plaat gevolgd door een ouwe".

Het was een strak muziekformat met goede presentatie. En in de zomer kwamen ook de nieuwe jingles aan boord. Dat was een verademing om met goede muziek radio te luisteren. Temeer daar Radio Caroline meer in de lucht was dan de beide andere concurrenten Radio Delmare en Radio Mi Amigo 272. In het najaar van 1979 veranderde er nogal veel op het station. Er werd een overkill aan Belgische reclamespots gedraaid, Nederlandse DJ's keerden niet terug aan boord of op tape, een totaal ander muziekformat (misschien kun je beter spreken van het ontbreken van) werd gehanteerd. De programma's werden aan elkaar gebrabbeld door een B-categorie DJ's, een enkele uitzondering daargelaten. Tijdens de laatste maanden werden geen commercials tussen de platen maar af en toe een plaat tussen de commercials gedraaid. Dit maakte het luisteren niet echt tot een genot. Het bleek gerommel in marge.

De zinkpartij in de nacht van 19 op 20 maart 1980 bleek een 'gouden greep' van de natuur. Op het randje werden alle vier de opvarenden gered en zonk de MV Mi Amigo naar de bodem van de Noordzee. Zodoende zichzelf onsterfelijk makend.

2. 'The day the music died': zaterdag 31 augustus 1974

Op zaterdag 31 augustus 1974 om middernacht ging officieus de Nederlandse wetgeving in die verbied het om buiten de territoriale wateren of vanuit de lucht radio-uitzendingen te verzorgen. De zogenaamde anti-zeezenderwet treedt, aldus de dagbladders destijds, in werking op 1 september 1974. In werkelijkheid werd de wetsverandering pas van kracht medio september, nadat het officieel was bekend gemaakt in de Staatscourant.

Het merendeel van de overgebleven zeezenders stakten hun uitzendingen om niet in de illegaliteit te vervallen. Zeezender Radio Veronica stopte na het laten horen van een deel van het Nederlandse volkslied, het Wilhelmus, haar uitzendingen om 18.00 uur.

De Nederlandstalige programma's van Radio Atlantis waren al op 25 augustus gestaakt maar op 31 augustus om iets over 19.00 uur stopte ook de Engelstalige service van het station.

Radio Noordzee Internationaal beëindigde ook haar Nederlandstalige programma's om 20:00 uur nadat de Engelse service al om middernacht was gestopt. Deze dag ging de radiogeschiedenis in als 'The day the music died'.

Het Radio Veroncaschip de MV Norderney (1964-1974)

Het bleef echter niet stil. Daags na de sluiting van eerder genoemde radiostations was het geluid van Radio Caroline en Radio Mi Amigo te horen. Beiden trotseerden vanaf hetzelfde zendschip, de MV Mi Amigo, de anti-

zeezenderwet. Caroline deed dat al eerder in augustus 1967 voor de Engelse kust. Beide stations verhuisden 'op papier' hun kantoren naar Spanje. Daar was de wetgeving nog niet van kracht. Meewerken in welke vorm dan ook, was vanaf dat moment volgens de Nederlandse wetgeving strafbaar.

3. In welk tijdvak leefden we?

De geschiedenis van 1979 werd door enkele zaken beheerd: de terugkeer van Ayatollah Khomeini in Iran en door bootvluchtelingen. Maar er was meer.

- Op 1 juli 1979 introduceerde het Japanse elektronicaconcern Sony de TPS-L2, de eerste draagbare audiocassettespeler: de walkman.
- In 1979 regeerde het Kabinet-Van Agt I 1977-1981 en bestond uit ministers van het CDA en de VVD. Het CDA leverde de Minister-president Dries van Agt.
- Op 15 september 1979 sprong de hoofdwaterleiding in de Jan Ligthartstraat in Lekkerkerk. Na onderzoek bleek de waterleiding door chemisch afval in de bodem te zijn weggerot. Er moesten driehonderd gezinnen worden geëvacueerd en er werden 1600 vaten met chemisch afval opgegraven. Lekkerkerk was het eerste grote gifschandaal van Nederland.
- In 1979 werd Saddam Hoessein de nieuwe machthebber in Irak. Hoessein was leider van de Baath-partij, een politieke partij met socialistische en fascistische kenmerken, antiwesters en voorstander voor vereniging van de Arabische volken en naties in het Midden-Oosten.
- In 1979 vroeg president Nur Mohammed Taraki (1913-1979) militaire steun van de Sovjet-Unie ter bestrijding van de islamitische verzetsgroepen (Mujahedin) in Afghanistan. Vanaf 1978 vestigde zich een communistisch regime in Afghanistan onder leiding van Nur Mohammad Taraki (1913-1979). De verdeelde moslimgroepen in Afghanistan gingen vanaf dat moment samenwerken in verzetsgroepen om het communistische regime te verdrijven. Taraki riep de hulp in van de Sovjet-Unie en op 27 december 1979 verschenen de eerste Russische tanks in de straten van de Afgaanse hoofdstad Kabul waarna de Mujahedin, die gesteund werden door de Amerikaanse CIA, een guerrillaoorlog tegen het Russische leger begonnen.
- In 1979 werd Margaret Thatcher (1925) van de Britse Conservatieve Partij de nieuwe minister-president van Groot-Brittannië. Vanwege haar onaantastbaarheid en rechtlijnigheid kreeg Thatcher de bijnaam: 'De ijzeren dame'.
- In 1979 won de Fransman Bernard Hinault voor de tweede keer de Tour de France. Gerrie Kneteman (2) Jan Raas, Leo van Vliet, Jo Maas en Joop Zoetemelk wonnen een etappe.
- Van 7 tot 10 juni 1979 werden in de Europese lidstaten de eerste rechtstreekse verkiezingen voor het Europese Parlement gehouden.

Alleszins een bijzonder jaar, wetende dat diverse zaken aangezet in dat jaar nu in 2013 nog steeds actueel zijn.

4. De voorbereidingen voor een nieuwe uitzendperiode

- Waar kwamen alle medewerkers vandaan?

We moeten niet vergeten dat het verhaal van Radio Caroline Nederlandse service begon toen de zender van Radio Mi Amigo al enkele maanden geen programma's meer uitzond. Op vrijdagmorgen 20 oktober, even voor 12 uur, werden de uitzendingen van het Vlaamse radiostation nogal abrupt afgebroken. Een hoorbaar zenuwachtige Marc Jacobs zei tegen zijn luisteraars: "Luisteraars, dit is Marc Jacobs voor Radio Mi Amigo. Wegens onvoorziene omstandigheden gaan wij nu uit de lucht". De jingle '319' werd gedraaid en de zender werd uitgezet.

MV Mi Amigo 1921 – 1980 (foto Theo Dencker)

Diezelfde avond nog werd de zender aangezet en werden er "nummers" doorgegeven aan de organisatie aan land. De eerste 10 dagen van november 1978 werd er vrijwel elke dag, en vooral gedurende de middag, getest. Urenlang was een draaggolf en met verschillende testtonen te horen.

- Kleine frequentie-aanpassing

Op 23 november 1978 veranderden de meeste radiostations op de middengolf, lichtelijk van frequentie. Die dag was Radio Caroline in de ether op 963 kHz. Eerst werd er, gedurende vier minuten, een testtoon uitgezonden, waarna 'Caroline' van The Fortunes, de stationtune van Caroline, werd gedraaid. De enige woorden, die vanuit de Carolinestudio de ether in werden geslingerd, waren: 'Don't despair, we'll be back some time'. ('Wanhoop niet, eens komen we terug'). Op dat moment was de generator voor gebruik in combinatie met de 10kW zender dus weer in orde. Bij de start op 15 april 1979 bleek de nieuwe Caroline-frequentie 963 kHz. te zijn.

- Een nieuwe generator naar de MV Mi Amigo gebracht

Tijdens een interview van Rob Olthof met Gerard van Dam in juni 1980

vertelde Gerard van Dam, het brein achter Radio Delmare, het volgende verhaal: "We hebben toen de Scheveningen 54 voor fl. 25.000,= gekocht van een restauranthouder, waarna we over een muur klommen van de Entrepothaven en alles van de Aegir hebben gestolen en vervolgens aan boord brachten van de Scheveningen 54. We hadden spullen nodig en we hadden geen centjes meer. De oplossing: onze eigen spullen eigenlijk weer terug te stelen.

Toen wij op 19 december 1979 met de Epivan (het zoveelste schip van Radio Delmare) naar buiten gingen hadden wij een ton gasolie, voldoende voedsel en een knaap van een generator aan boord en voldoende middelen om Caroline te laten voortbestaan. Mijn plan was om Caroline te redden van het zinken en rustig alles over te zetten op de Epivan en rustig op te bouwen aan boord van dat nieuwer en groter schip. We hadden in Scheveningen een voorconstructie gemaakt van de nieuwe mast. De bedoeling was dat O'Rahilly dan met fl. 150.000,= over de brug zou komen. Op dat moment zou de Mi Amigo ontmanteld worden en de Scheveningen 54 worden omgebouwd tot nieuw zendschip. Immers, de Mi Amigo was niet meer te redden, overal zaten gaten en scheuren. De deal was dat Radio Delmare twee maanden zendtijd zou krijgen op de Mi Amigo om adverteerders tegemoet te komen en om het luisterpubliek vast te houden. De deal was: overdag Radio Delmare en 's avonds Radio Caroline. De nieuwe generator, betaald door Fred Bolland, werd aan boord gezet en wij konden oprassen. Ronan betaalde dus niet".

De gehavende brugpijler (fotograaf onbekend)

Rob: "De redenen van Ronan om niet te betalen waren tweeledig: De generator werkte niet en Gerard had bij het parkeren van de Scheveningen 54 een stuk van de brug van de Mi Amigo er afgevaren".

Gerard: "De Scheveningen 54 is toen uitgerust met spullen voor de Caroline organisatie. Bij die spullen zat ook een grote Cummingsgenerator, die door Fred Bolland betaald was. Onverrichter zake is het schip toen teruggekomen omdat Ronan O'Rahilly weigerde te betalen. Dus geen Delmare uitzendingen vanaf de Mi Amigo. Een hele teleurstelling. Toen zaten we met een dilemma van wat nu? Uiteindelijk hebben we de boot maar voor de Nederlandse kust bij Scheveningen voor anker gegooid.

Scheveningen 54 in januari 1979 (foto Delmare)

Half januari kwam er een verschrikkelijke storm, zodat het schip afdreef tot een mijl of 3 ter hoogte van Wassenaar. Er waren wat problemen met de motor, zodat we ook niet weg konden varen. Bij laag water lag hij binnen de territoriale wateren. Op grond daarvan heeft Justitie hem op een maandagmorgen naar binnengesleept".

- De leiding van het station

Na het einde van het Aegir-verhaal, in september 1978, nam Danny Vuylsteke telefonisch contact op met Ronan O'Rahilly op kosten van Ben Bode, om voor te stellen de exploitatie van Radio Caroline te gaan doen. Ben Bode luisterde mee met Vuylsteke. En Ronan O'Rahilly zei: "Guess who's here talking about the same?" Precies: Fred Bolland....

- Het luchtkasteel met de naam 'Radio Hollandia'

In het najaar van 1978 verscheen plotseling de naam Joost den Draaijer (echte naam is Willem van Kooten) in de media. Hij had eind mei van dat jaar afscheid genomen bij Hilversum 3 vanwege de vermenging van Willem's muziekkuitgeverij en zijn radiowerk bij de NOS. Creatief en inventief als van Kooten is, ontwikkelt hij, samen met oud-Radio Noordzee-college Tony Berk een cassetteservice met radioprogramma's onder de naam 'Radio Hollandia'. In de programmering die in oktober 1978 bekend werd, zaten naast eerder genoemden ook oud-Veronica collega's Will Luikinga en Jan van Veen. Het productiebedrijf, de Hoge Noot BV gevestigd in de Alexanderlaan 2 in Hilversum, produceerde en distribueerde de cassettes. Indien de tapes in een juiste volgorde afgespeeld werden, was een radiostation hoorbaar. De tapes waren bestemd voor supermarkten, bars, restaurants en ziekenhuizen. "Een

op zijn zachts gezegd vreemd initiatief”, aldus Freewave Media Magazine in 1978. Ron Schultz schreef verder: ‘Enkele heren van de Hoge Noot BV is een tijdje terug aan hetzelfde tafeltje gezien ergens in het buitenland samen met Radio Mi Amigo-baas Sylvain Tack’. En dan was een hoger doel en succes verzekerd indien de tapes ‘op de een of andere manier toch aan boord zouden komen van een radiozendschip en uitgezonden werden via de 319 AM’. De tapes kwamen wel aan boord, maar werden door Marc Jacobs, Johan Visser en Ferry Eden, het zoutwaterteam op dat moment, niet afgespeeld. De Mi Amigo-medewerkers weigerden ingezet te worden voor het project. Men had ondermeer gerekend op medewerking van Marc Jacobs en Rob Hudson om tapedraaier en presentator te worden. Het defect aan de generator was reden voor van Kooten en de zijnen het dan elders te proberen. Dat werd Sealand. Zoals bekend liep dit ook niet naar wens en werd ondermeer de zwager van Willem van Kooten gegijzeld en tijdelijk gevangen gehouden op Rough Sands, een fort in de Theemsmonding ter hoogte van Harwich.

Na het mislukte verhaal om de Radio Hollandia-tapes uitgezonden te krijgen via de zender aan boord van de MV Mi Amigo, startte Bolland Radio Caroline Nederland op. Gert-Jan Smit deed de reclame-acquisitie voor Nederland. Fred Bolland runde de zaak alleen, bijgestaan door programmaleider Herman de Graaf. Ronan O’Rahilly was de eigenaar van de boot. In een later stadium hadden Ronan en Danny Vuylsteke de leiding, aldus Peter de Vries tijdens de Radiodag in september 2008 in het Duitse Erkrath. De bevoorrading gebeurde vanuit Nederland en Engeland met kleine bootjes zoals het zeiljacht van Video Discotheek Wim en Marja uit Oud-Vossemeer in Zeeland. Als schipper fungeerde vaak Fred Bolland.

Bolland: “Het probleem was steeds de financiering. Ik haalde geld uit mijn winkeltje, Disco Bolland in Den Haag. Maar dat was op een gegeven moment niet voldoende om de zaak draaiende te houden. Toen kwam de Belgische tak onder leiding van Danny Vuylsteke. Hij had heel veel contacten in België uit de tijd van Mi Amigo waar hij ook reclames voor geronseld had. Danny had veel reclames en ging daarmee naar Ronan en zei dat hij een aandeel in het geheel wilde hebben. Hij kon zorgen dat er veel geld binnen zou komen. Mijn taak was toen niet uitgespeeld. Ik deed acquisitie met de platenmaatschappijen in Nederland voor het station. Ben Bode werd toen programmaleider. Er werden programma’s bij hem thuis in Den Haag opgenomen”.

Wie is Fred Bolland?

In ieder geval geen familie van het zangduo Bolland & Bolland. Fred was grammofoonplatenhandelaar in Den Haag. De zaak heette 'Disco Bolland'. Hij raakte in 1978 betrokken bij Radio Delmare. Zodoende kende hij Gerard van Dam. In een radioprogramma van Seaport FM vertelde Bolland: "Dat Sylvain Tack en Ronan O'Rahilly een hevig meningsverschil hadden omtrent de eigendomsrechten van de MV Mi Amigo. Een heel gedoe. Op een gegeven moment stopte Radio Mi Amigo en kwam er een lek aan boord van die boot. Hij maakte water en is de MV bijna half gezonken. De Engelse crew heeft de boot weer droog gepompt. Ze hadden toen wel een boot maar geen zenders en inkomsten meer. Toen zijn wij er in gesprongen".

Het verhaal dat Radio Delmare op de MV zou beginnen met uitzendingen begon met het brengen en plaatsen van de Cummings generator. Dat liep anders af dan van tevoren gepland. Bolland en Van Dam gingen ieder hun eigen weg en Fred startte de Nederlandstalige Radio Caroline vanaf de MV Mi Amigo. Na het zinken van de Mi Amigo zou Fred eigenlijk een eigen station, het zendschip waarop ook Radio Paradijs van start wenste te gaan, opstarten. In 1984 lukte het uiteindelijk om zijn Radio Monique in de ether te krijgen. Het gebeurde toen vanaf de Ross Revenge, een in augustus 1983 nieuw gestart zendschip van de Carolineorganisatie. Hij deed daarna nog diverse projecten om uiteindelijk in 1989 te stoppen met activiteiten voor de zeezenders.

Fred Bolland woont anno 2013 in Hellevoetsluis (Zuid-Holland) met zijn vrouw Gerda.

Gert-Jan Smit:

We kennen hem als een van de lieden achter de schermen van radio Caroline in deze periode. Hij zorgde onder meer voor enorme vloed aan religieuze programma's. Wel streek hij zelf de nodige procenten op alvorens het geld naar de organisatie ging. Maar hij haalde het wel binnen.

- Waar kwamen de DJ-namen vandaan?

(foto Ingemar Lindqvists)

Herman de Graaf (geboren als Jan-Willem Beckers op 10 mei 1948 en overleden op 1 januari 1987 in Amsterdam) kwam van Radio Mi Amigo. Hij bombardeerde zichzelf tot programmaleider van Radio Caroline omdat hij door Fred Bolland als eerste werd ingelicht over de doorstart. Op zijn woonadres had hij een kleine studio ingericht. Dat was in de Agatha Dekenstraat.

(fotograaf onbekend)

Rob Hudson (geboren als Ruud Hendriks op 8 april 1959) was eveneens afkomstig van Radio Mi Amigo en was ook actief bij de piraat Radio Unique in Amsterdam. Dit was een landstation dat in korte tijd beroemd werd. Ruud Hendriks woonde in de Amsterdamse Hudsonstraat, dus een schuilnaam was snel gevonden.

(fotograaf onbekend)

Johan Visser (geboren als Ron Bisschop op 29 april 1954), ook afkomstig van

Radio Mi Amigo, woonde ook in Amsterdam. Over zijn schuilnaam vertelde Ron Bisschop, zijn echte naam, in het Radio 192 programma Club Mi Amigo het volgende: "Die naam bestaat echt, alleen schrijf je het anders met 'ssch' een klasgenoot van mij op de MEAO. Met hem kletste ik begin jaren zeventig altijd over de zeezenders. Dus ook over die bomaanslag in 1971 op de Mebo II. Hoe verschrikkelijk we dat vonden en dat Veronica daarachter zat. Jaren later heb ik hem gebeld en gezegd dat ik op het punt stond om discjockey te worden. Vind je het goed als ik jouw naam gebruik als DJ naam". Hij vond het goed, "maar dan wil ik wel een kopie van de jingles" was zijn antwoord".

(fotograaf onbekend)

Paul de Wit, echte naam is Erik de Zwart en eveneens afkomstig uit de hoofdstad, werd op 16 juni 1957 geboren in die plaats en had samen met zijn broer Maarten een zorgeloze jeugd. Zijn grootste hobby was en is "treinen", maar hij besloot deze op 13-jarige leeftijd in te ruilen voor een platenspeler. Dat bleek het begin te zijn van een nieuwe hobby. Erik verzorgde drive-in shows op scholen en zijn diskjockey bloed kroop waar het maar de kans kreeg. Tijdens een vakantie in het Spaanse Playa de Aro bezocht hij de studio van Radio Mi Amigo. Hij ontmoette daar Ruud Hendriks. Het klikte tussen hem en Ruud en er ontstond een vriendschap en Radio Unique. De naam Paul de Wit komt van een maatje waarmee hij een drive-in show had in Amsterdam. "En dat maatje noemde zich Paul de Wit. Die stopte op een gegeven moment en zodoende kon ik zijn artiestennaam overnemen. (Paul Hogenbirk was zijn naam). Erik de Zwart vertelde dit verhaal aan Ronnie Overgoor van de Tv-station 'Het Gesprek' op 04 augustus 2008.

(foto Ingemar Lindqvists)

Ad Roberts werd geboren als Robert de Goede op 5 juni 1955 in Amsterdam. Hij woonde tot 1978 in Sneek, Friesland. Hij verbleef in 1978 en begin 1979 veel in Amsterdam. Zijn schuilnaam is opgebouwd uit zijn geboortenaam, Robert, en Ad staat voor de afkorting van zijn woonplaats Amsterdam. Hij werkte bij diverse landpiraten en was bekend met de MV Mi Amigo. Hij had al een periode in 1974 tijdens de toenmalige Nederlandse service van Radio Caroline aan boord gezeten. Wederom in het Club Mi Amigo-programma sprak Ad over zijn terugkeer op "The Old Lady": "Het zag er niet meer zo luxe uit als enkele jaren van tevoren. Er is jaren op geleefd met heel weinig onderhoud en was bijna gezonken. Dat zijn dingen die je kon zien. De brug was beschadigd door de Scheveningen 54 bij het overzetten van de Cummingsgenerator. Ze hadden wat dwarsbalken, die bij de spoorwegen gebruikt worden, neergelegd om in ieder geval nog op de brug te komen. Want de hele trap was weg". Ad Roberts vertelde verder over de situatie op de brug. "Daar viel nog iets op. Het stuurwiel was weg. Dat grote rad. Nu kon het schip niet meer varen al zouden de motoren het doen. En dat maakte het eigenlijk wel een bijzonder gevaarlijk schip. Toen wilde ik dat niet zien. Ik had toen geen nautische wijsheid".

(fotograaf Ad Roberts)

René van Elst. Zijn echte naam is Adri de Bruin en komt uit Weesp. René stapt op zaterdag 5 mei 1979 het eerst aan boord van een zendschip. Hij verlaat de MV Mi Amigo voor de tweede en laatste maal op vrijdag 17 augustus 1979 en neemt het logboek van het schip mee volgens een opmerking uit het Freewave Media Magazine nummer 335.

René van Elst was als DJ aan boord gekomen, maar hij kwam niet uit de verf. Ondermeer door het gepest van Tony Alan nadat René hem duidelijk gemaakt had dat hij niet op Tony viel, dit was voor de Brit zijn eer te na... en René moest in uren terug, totdat er geen uren meer waren en moest toen van boord. Ad Roberts verteld over de situatie rond René: "René heeft het in die periode moeilijk gehad maar hij deed echt zijn best en was als collega een 'goei goef'. Hij zette zich echt in op andere 'boordtaken' zoals het schoonmaken en koken. Ook al vonden de Britten het soms niet lekker. René deed zijn best. Daarnaast was hij altijd vrolijk en erg sociaal, zo iemand is aan

boord echt wel onmisbaar". René kwam niet meer terug bij de Nederlandse Caroline.

Adri de Bruin: Adri was actief bij een landpiraat in het Gooi en was ook een beetje in Amsterdam te ontvangen waar Herman de Graaf op dat moment woonde. Hij belde op een gegeven moment voor een verzoekplaat met de mededeling erbij "bel me na het programma op dit nummer terug want ik wil graag enkele dingen met je doorspreken". Daar kwam een afspraak uit voort in een Wimpy's in Amsterdam waar René hem ontmoette. "Ik was een jongetje van bijna 18 jaar en mijn ouders zaten er niet op te wachten dat ik naar die oude schuit midden op de Noordzee ging, waar ik het thuis zo vaak over had", vertelde Adri tijdens een programma voor Radio 192.

(fotograaf Jelle Knot)

Ton van der Wal in 1979 was eigenlijk Ton van Draanen. Hij is geboren in 1949. Hij is een geboren Amsterdammer en woont al weer jaren in Hoofddorp. Voorheen in 1978 noemde hij zich Antonio da Costa bij Radio Unique Amsterdam. Bij Caroline was Ton vooral verantwoordelijk voor non stop muziek banden.

(fotograaf Jeanette Mulder)

Marc Jacobs:

Marc Jacobs, werd geboren als Rob van Dam in Groningen op 24 april 1954, en zou in juni 1979 door de Engelse leiding en Danny Vuylsteke gevraagd worden om weer plaats te nemen op de boot. Jacobs: "Ik wed door Ronan gebeld met de vraag "Marc baby, the old lady misses you". Aldus gebeurde. Hij paste niet bij de originele ploeg, vonden Hudson en De Wit. Zij wilden hem er niet bij hebben vanwege zijn krachtige verbinding met het Belgische Mi Amigo-geluid. Dat was vreemd want hij trok toch veel luisteraars met zijn typische Baken 16-programma. Door zware tegenvallende reclame-inkomsten

vanuit Nederland, veroorzaakt door de slechte ontvangst, werd de programmering meer op België afgestemd. Daar zat toentertijd veel zwart geld.

(fotograaf onbekend)

Kees Borrel werd als John Montanus geboren. Hij werkte in 1979 als kok en manusje-van-alles op de MV Mi Amigo. "Ik werkte in een Hollands restaurant in Platje de Aro. Ik maakte kennis met Stan Haag en zijn vrouw en Ton Schipper en zij nodigden mij uit om naar de studio te komen. Ik ben ook nog op de berg Mas Nou bij Sylvain geweest. Daar kwam de vraag: "Heb jij geen zin om op het schip te koken?" Ik ben naar België gereden, naar het schip toe gebracht en ik heb voor de jongens gekookt. Ik had geen duidelijke afspraak over hoelang ik op moest en hoelang af. Er was toen ik er kwam voldoende eten, drinken, roken en noem maar op. Maar we hebben ook slechte tijden meegemaakt toen die controle van die overheidsboten bij ons in de buurt er zo erg was. Ik was handig. Op maandag aten we uit blik witte bonen in tomatensaus, op dinsdag haalde ik de tomatensaus er af en aten we de bonen. Maar er kwam ook wel eens een vissersboot langs, die vis aanbood. We kwamen er wel doorheen", aldus Kees. Borrel zou tot aan het zinken bij de organisatie achter Radio Caroline blijven werken. Vlak voor het zinken zou hij nog terug zijn geweest. Door de storm werd dat uitgesteld.

(fotograaf onbekend)

Jeroen Woelwater werd als Jeroen Soer in Dordrecht op 10 maart 1956 geboren en overleed plotseling in Amsterdam op 21 januari 2012. Hij begon zijn loopbaan toen hij nog student was in Delft. In zijn eigen studiotje in zijn studentenflat nam hij tapeprogramma's op nadat hij slechts vijf dagen aan boord was geweest van de MV Mi Amigo. Soer ontdekte op gegeven moment dat de boot lek was en deed 's nachts geen oog meer dicht. Hij werd toen snel

van boord gehaald. In hoofdstuk 12 meer over Jeroen Soer.

(fotograaf onbekend)

Will Luikinga. Een van de zeer weinigen die zijn eigen naam na 1974 bleef gebruiken. Hij werd geboren op 30 juli 1943 in Groningen en kwam bij Radio Caroline te werken nadat hij bij de AVRO ontslagen was. Via de 319 presenteerde hij een uur 'Will wil wel', zonder Harrie, alleen muziek.

(fotograaf René Bekking)

Tom van der Velde werd als Eric de Moes in Amsterdam op 29 juli 1956 geboren en overleed in Liverpool (Southport) op 11 mei 2011.

Een vriend van Eric de Moes, René Bekking, ontmoette Eric in augustus 1976 toen beiden bij de ziekenomroep Radio Domino in het Slotervaartziekenhuis in Amsterdam vrijwilligerswerk deden. "Vanaf het eerste moment "klikte" het tussen ons. Ik was zijn "technicus" in die tijd en zijn vraagbaak voor het hitverleden van de hits. We gingen in die tijd dag en nacht met elkaar om. Doordat Eric Louis Stuster (Johan Vermeer van Radio Mi Amigo 272) kende, kwamen we met z'n allen bij Radio Unique terecht. Met Eric ben ik nog wel in Den Haag geweest bij Ben Bode. Dit was na zijn Magdalena avontuur. Dit avontuur leverde hem een veroordeling op. Vlak voor de MV Mi Amigo zonk was Eric net van boord. Over zijn zeezender periode was hij niet echt te spreken, met name over de financiële afwikkeling. De tapeprogramma's aan boord werden, voor zover ik weet, in Den Haag gemaakt. Hoewel ik bijna met 100% zekerheid weet te vermelden dat deze ook in het Slotervaartziekenhuis zijn opgenomen".

(fotograaf Ad Roberts)

Peter de Vries werd als Wout van der Meer in Friesland geboren. Hij had een eigen disco-drive-in-show en draaide al snel vanaf 1973, samen met zijn vriend Wilfred de Jong, voor de Caroline Music Show in 1979. Na het maken en opsturen van een bandje omdat via het station gevraagd werd voor een nieuwslezer, solliciteerde Wout en werd aangenomen. Eind oktober 1979 ging hij met Ad Roberts aan boord. Hij was een tweetal perioden actief op het zendschip en werd enkele dagen voor de zinkpartij afgelost.

(fotograaf Peter de Vries)

Hugo de Groot werd als Arie van Loon geboren op 23 maart 1957. Hij overleed plotseling op 12 april en werd op dinsdag 17 april 2001 begraven. Arie schreef in 1999 een autobiografisch verhaal over de periode 1979-1980: via Gert-Jan Smit kwam in 1979 het verzoek toen enkele diskjockeys voor Radio Caroline (de Nederlandse service) vertrokken. Gert-Jan was de 'liaison' (de verbindingspersoon) tussen Caroline en de dominees Johan (Sebastiaan) - 'put your hand on the radio' - Maasbach en de toen door mij zeer bewonderde Gerard Toornvliet. Nadat eind 1979 de eerste poging was mislukt om mij aan boord van de MV Mi Amigo te krijgen, bezocht ik een van zijn diensten in het land. Dat was in de Grote Remonstrantse kerk in Rotterdam. Ik vertelde aan hem dat hij de groeten moest hebben van de 'jongens aan boord' (ik loog toen omdat ik in werkelijkheid niet verder was gekomen dan de haven van Felixstowe, van waaruit de MV Mi Amigo werd bevoorrad): "God zegene je jongen" zei hij toen vaderlijk en, voegde hij eraan toe: "doorgaan hè". Na Caroline stapte Arie over naar radio Gemini en daarna naar Radio MaEva (1980-1983, 1985-1986). Arie van Loon overleed op donderdag 12 april 2001 kort na de middag op 44-jarige leeftijd aan een hartstilstand tijdens een fietstocht. RadioVisie schreef die dag: "Een man met een aparte stijl, in leven, radiomaken en schrijven. Een aardige Nederlander, met een grote liefde voor

Vlaanderen". Dinsdag 17 april werd Arie in Nederland begraven. Arie van loon was getrouwd met Booike en was vader van twee fantastische jongens met de oer-hollandse namen Cornelis (1992) en Teun (1994).

(fotograaf onbekend)

Carl de Jong werd als Peter Teekamp op 5 augustus 1961 geboren in Amsterdam. Op mijn tiende begon hij zendertjes te bouwen waarmee hij ook uitzond. Op de middelbare school in Aalsmeer ontmoette hij een paar jongens die ook bezeten waren van radio en zij richtten "Radio Telstar" op. Verder volgde Peter een elektronica cursus, bouwde mengpaneeltjes, sloopte bandrecorders en aanverwante artikelen. Nadat Caroline in april 1979 weer in de lucht was gekomen, nam hij contact op met mensen van de organisatie met de vraag of hij iets kon doen voor ze. Na een gesprek ging men akkoord en ging Teekamp als Ron Verheul programma's maken. Slechts een programma is uitgezonden, de meesten werden aan boord gewist. Toen Herman de Graaf, Ruud Hendriks, Erik de Zwart en nog een paar jongens eind '79 opstapten, kreeg hij het verzoek om programma's te maken. Hij werkte voor Caroline uitsluitend op tape en presenteerde het programma 'Espresso' tussen 10 en 12 uur. Peter Teekamps avontuur duurde maar 38 dagen.

(fotograaf onbekend)

Sebastiaan Peters werd als Eddie Keur op 24 oktober 1958 in Amsterdam geboren. Ook hij begon zijn radio-carrière bij de zeezender. Op tape in de studio in Den Haag.

(fotograaf onbekend)

Hans Verlaan werd op 29 september 1959 als Ton Lathouwers geboren. Als 20 jarige Amsterdammer zonder ervaring ging hij aan boord van het zendschip. Hij verbleef er drie dagen nadat hij door de bemanning van de reddingsboot Wendy Turnbull gered werd in de nacht van 20 maart 1980.

- Welke bekende zeezender dj's waren er niet bij?

(fotograaf onbekend)

Dick Verheul:

Opmerkelijk feit deed zich voor dat radio Mi Amigo-jock Dick Verheul er niet bij zat. Verheul, zijn echte achternaam is Maas, is wel gevraagd door Herman de Graaf maar Dick had andere verplichtingen.

(uit Freewave archief)

Ferry Eden:

En Ferry Eden was er ook niet bij. Bosman, zijn echte naam, verbleef weken achterelkaar op de MV Mi Amigo in 1978 met Marc Jacobs en Johan Visser om programma's te maken. Ruud Hendriks zei in het spraakmakende interview met RadioVisie, eind 1979, het volgende over Eden: "Toen Ferry aan boord

van de MV Mi Amigo in juni 1978 was, had hij constant ruzie met de hele bemanning. En als ik die amateur het nieuws hoorde lezen, nou daar werd ik echt niet goed van. Hij had in mei bij Radio Caroline gesolliciteerd, maar die vrije radio stijl van hem paste totaal niet in ons format”.

5. Idee en start

Eind maart 1979 logeerde Herman de Graaf (Jan-Willem Beckers - overleden midden jaren '80) bij Ad Roberts (Robert de Goede) in Friesland. Herman telefoneerde tijdens zijn verblijf veel naar Engeland. Later bleek dit nodig te zijn in verband met voorbereidingen voor een herstart van een Nederlandse service van het bekende Radio Caroline. Herman de Graaf had zijn sporen verdient bij de zeezender Radio Mi Amigo en had een Amsterdamse piratenzender die vanuit zijn woonhuis in de Agatha Dekenstraat in Amsterdam uitzond.

Ergens in deze periode was Herman klaar met zijn voorbereidingen en vroeg hij zijn "huisbaas" Ad Roberts of hij zin had om mee te doen aan zijn nieuwe radioproject. Daar had Ad wel oren naar. Hij kende de MV Mi Amigo. In 1974 had Ad ook al enige tijd als technicus/bandenstarter er gewerkt. Herman vertelde hem het volledige verhaal, dat Fred Bolland (neef van Rob en Ferdi) door de Engelse organisatie was aangesteld om de leiding van de Caroline organisatie aan land te doen. De naam van het station zou Radio Caroline Nederland worden en gaan uitzenden vanaf het bekende zendschip de MV Mi Amigo op de 319 m op de middengolf (963 kHz).

De voorbereidingen waren achter de rug. Laten we zeggen de theoretische opbouw had plaatsgevonden. De organisatie was bekend: Fred Bolland uit Den Haag leidde de organisatie aan land. Herman de Graaf was de eerste programmaleider. Het ronselen van reclames was niet uitbesteed aan een organisatie maar dat deden Herman de Graaf, Paul de Wit en Rob Hudson zelf. Diskjockeys, platen, levensmiddelen, olie, water en onderdelen werden bevoorrad met behulp van vissersschepen en sloopjes vanuit havens in Nederland (Scheveningen), België (Zeebrugge), Frankrijk (Duinkerken en Boulogne-sur-Mer) en Engeland (Brightlingsea). Maar ook rubberbootjes met een buitenboord motor werden ingezet om vanuit Engeland en Nederland snel dringende zaken over te brengen. Niet veel booteigenaren en/of schippers waren bereid om het zendschip in de monding van Thames te bevoorraden.

De eerste programmering stond op papier. Van 's morgens 07:00 tot 's avonds 18:00 uur zou uitgezonden worden. De programma's zouden gericht zijn op Nederland, met een Top-40 format, afgewisseld met gouwe ouwen. Radio Caroline zou anders moeten klinken dan haar voorganger op hetzelfde schip, Radio Mi Amigo, dat immers grotendeels Belgisch georiënteerd was. Diverse

dj's hebben ook gedraaid bij de Amsterdam kabelpiraat Radio Unique. Het 'format' van Unique werd min of meer gekopieerd om dit nieuwe geluid van Radio Caroline te creëren. Een nieuw jinglepakket zat er niet in. Simpelweg vanwege geldgebrek. Men gebruikte het oude Caroline "sound of the nation"-pakket dat al in 1964 werd geproduceerd. Paul de Wit kopieerde de jingles vanaf een vinylplaatje en samen met Ad werd de gehele nacht voor de eerste uitzenddag alle jingles op cartridge gezet. Verder was een afspraak onder de deejays gemaakt dat men iedere verwijzing met de naam Radio Mi Amigo en zendschip MV Mi Amigo zoveel mogelijk achterwege te laten. Over de huur van de zender is nooit een officiële publicatie geweest, maar in het Delmare-clan-blad stond in 1979 te lezen dat dit voor een bedrag van f 20.000,= per maand zou zijn.

- De overtocht

Enkele dagen voordat de eerste uitzending was gepland, gingen Paul de Wit, Rob Hudson en Herman de Graaf op weg naar London voor de latere oversteek naar de MV Mi Amigo, dat in de Theemsmonding lag verankerd. Ad Roberts ontmoette het trio pas in London. In de Engelse hoofdstad had het kwartet een ontmoeting met Ronan O'Rahilly. "Eén keer hebben we hem daar ontmoet. Hij ziet er uit als een 'grijze duif'. Hij heeft wel een bepaald charisma", vertelde Paul de Wit tijdens de Radiodag in 2008. Maar de overtocht werd gedenkwaardig!

Nigel Harris, de Engelse DJ met de radionaam 'Stuart Russell', was al enkel jaren de man die op de achtergrond die veel regelde voor Caroline UK, beschreef het verhaal van de overtocht vanuit Brits gezichtspunt.

Het binnenschip dat de eerste ploeg overzet (fotograaf Ad Roberts)

Een barge, dat is een binnenschip, werd begin 1979 gekocht door een man uit Margate die een fervente aanhanger was van Radio Caroline. Hij luisterde erg veel naar het station. Hij werd ook wel "Earthquake Peter" genoemd. Een beetje excentrieke man met een controversiële kijk op aardbevingen en hun effect op de mensheid. Deze man kwam Radio Caroline helpen. De organisatie had geen tender meer en de zender was in al maanden uit de lucht vanwege generator problemen. Rob Eden, en andere Carolineman op de achtergrond, had diverse ontmoetingen met deze 'Earthquake Peter'. Zij kwamen overeen dat Peter zijn aardbevingstheorieën via de radio werden uitgezonden. In ruil zou hij tien ton olie betalen en die naar de MV Mi Amigo brengen met zijn nieuwe aankoop, die barge.

Er werd veel werk verzet door lieden die betrokken waren bij Radio Caroline mensen om het binnenschip vaarklaar te krijgen voor zijn tocht naar de MV Mi Amigo. De reis naar het zendschip werd een lange, moeilijke en gevaarlijke tocht waarbij de barge teveel naar het noorden koerste. Een passerende ferryboot leverde gegevens op om de koers naar het zuiden bij te stellen. Eindelijk, na bijna de trip opgegeven te hebben, werd de MV MI Amigo in de verte gezien.

Ad Roberts: "Herman, Paul en Rob betrokken uit West-Nederland. Ik moest uit Friesland komen. De verbindingen met openbaar vervoer waren nog niet zo goed. Ik kwam er eigenlijk achteraan. Toen stond ik op een treinstation in London en dat had een busstation moeten zijn. Ze hadden beiden dezelfde naam. Dus dat was heel verwarrend. Verdere communicatie ging via 'collect calls' vanaf het station naar Nederland om te vernemen waar ik de rest van de ploeg kon vinden. We konden er niet direct naar het zendschip toe. Het stormde dus we verbleven in een hotel. De boot waarmee we moesten vertrekken was toch opgevallen en daar was inmiddels de politie mee bezig. Paul de Wit keek over een duin heen en ging later als geïnteresseerde toerist naar de politie om te vragen wat ze eigenlijk aan het doen waren. Dit bleek achteraf niets met ons vertrek te maken te hebben. Maar we schrokken toch behoorlijk. De overtocht duurde vele uren eer wij aan boord konden stappen. Het was te laat om te vertrekken en het was ook nog bijzonder mistig weer geworden. We zouden het de volgende ochtend gaan proberen.

Om 9 uur in de ochtend, na een koude nacht aan boord van deze barge, vertrokken wij richting MV Mi Amigo. Vanaf de Britse kust bleek dat het kompas van ons vervoermiddel niet goed of helemaal niet werkte en na ettelijke uren varen konden wij het zendschip niet vinden. Het was al donker aan het worden en we besloten terug te keren naar Engeland. Op de terugweg zagen we plotseling, niet ver bij ons vandaan, een aantal TL lampen aangaan. De zenders op de MV Mi Amigo waren zojuist aangezet voor een

testuitzending in afwachting van de nieuwe medewerkers van het Nederlandse station. Deze lampen hingen in de mast van het zendschip en gingen vanzelf branden als de zender werd aangezet. Uiteindelijk raakten wij, bij een flinke windkracht 7, langsij en de 'Lady' verwelkomde ons hartelijk".

Rob Hudson over de overtocht:

"We kwamen dan ook opeen bepaalde dag inde haven van Margate in Essex maar zagen dar een niet zo geschikte tender liggen. Het was zo'n oud binnenvaartschip, waar je beslist de Noordzee niet mee op kan. Er ging echter olie in en dus werd besloten dat we het er toch mee moesten doen. Het zeegat uit was niet zo moeilijk maar na zes uur varen bleek dat we hopeloos verdwaald waren. We hadden geen kompas aan boord. De enige mensen die wel wisten hoe je de MV Mi Amigo moest bereiken zaten al aan boord, waaronder Peter Chicago. We hebben in totaal 20 uur op zee rond gedobberd en zijn met heel veel geluk aan boord van de Mi Amigo gekomen. Midden in de nacht hebben we commercials op cart gezet. De volgende ochtend om 10 uur was er eerst non-stop muziek en om 12.00 uur begonnen de uitzendingen met als eerste presentator Tony Allen. Hij draaide 'Fool if you think it's over' als eerste gezongen plaat".

Paul de Wit over de overtocht:

Paul de Wit zou later vertellen dat het leek "alsof we via Noorwegen zijn gevaren". Op de muziekboot waren uitsluitend Engelsen aanwezig. Een van hen was Tony Allan, zijn echte naam is Anthony Smith en overleed op 9 juli 2004. Na een korte rondleiding voor de nieuwkomer Paul de Wit was het werken geblazen. Eerst werden de persoonlijke bezittingen naar de hutten gebracht en de meegebrachte spullen zoals platen, voedsel, tijdschriften, olie en water overgepompt op de MV Mi Amigo. Paul de Wit en Ad Roberts hielden zich bezig met het zogenaamde "opcarten" van de jingles en de commercials in de cartridges. Ad Roberts schreef later in zijn dagboek, dat de MV in jaren geen opknopbeurt gehad had. "Overal kwam je zaken tegen die niet werkten. Zelfs het stuurwiel was verdwenen. Dat was meegenomen door schipper Germain Ackx in het voorjaar van 1978 omdat hij geen geld kreeg voor een bevoorrading. En bij het overzetten van de Cunnings generator (die gele van Delmare die de 'bastard' genoemd werd) had het stuurhuis ook flinke schade opgelopen", aldus Ad. Enkele maanden tevoren had de MV Mi Amigo ook nog waterschade opgelopen. Vrijdag 19 januari 1979 stond ongeveer een halve meter zeewater in de discotheek die benedendeks gehuisvest was.

- De eerst dag van uitzending

Zondagmorgen 15 april was 'The Day'. De zender werd tegen 11:00 uur in de ochtend aangezet waarna tot 12:00 uur non-stop muziek gedraaid werd. Natuurlijk draaide Tony Allan om klokslag 12 uur het nummer Caroline van

The Fortunes. Na de plaat verwelkomde hij West-Europa met zijn legendarische woorden: "I wish you a happy Christmas" in plaats van Happy Easter. De Nederlandse jocks hoorde je op de achtergrond gniffelen. Radio Caroline is terug. Dat was het belangrijkste doel. Na zo'n 20 minuten nam programmaleider Herman de Graaf de presentatie in het Nederlands van Tony over. Het eerste shureshot werd een toepasselijke: Routine day van Klaatu.

De playlist van die dag:

Zeewater geluiden

Caroline - Fortunes

Fool (if you think it's over) - Chris Rea

Existance - Loving Awareness Band

Bright eyes - Art Garfunkel

What's so funny about peace, love and understanding - Nick Lowe

See you my love - Steve Forbatt

Shureshot: Routine day - Klaatu

Welcome back - John Sebastian

Holiday - Boney M.

Tragedy - Bee Gees

Santiago lover - Emily Star

In the navy - Village People

Daarna werd de programmering voortgezet door Rob Hudson tussen 13 en 13:30 uur. Rob kondigde in het intro van de plaat van Squeeze aan dat binnenkort Johan Visser ook weer te horen zal zijn op de radio. Hudson werd gevolgd door Ad Roberts tot 14:00 uur. Aardig en warm weer op de Noordzee, zo vertelde hij. De radiopremière van Paul de Wit op zee kwam tussen 14:00 en 15:00 uur. Hij zei dat Tony Allan met een varkensmasker op in de nieuwsstudio zat. Als nieuweling voelde hij de schommeling van de boot. Vreemd genoeg werd tussen 15:00 en 16:00 uur het radio-uur verdeeld tussen Tom Anderson en Herman de Graaf, waarna tussen 16:00 en 17:00 uur Rob Hudson met een heel uur live radio presenteerde. "Het schip zit uitstekend in de verf. De Engelse jongens hebben tijdens de periode dat het station uit de lucht was, hard gewerkt," aldus Rob in de uitzending.

Ad Roberts mocht de uitzendingen op deze eerste dag van uitzenden tussen 17:00 en 17:30 uur afsluiten. Na de Caroline tune van The Fortunes werd de tape met het halfuurtje van Ds. Toornvliet gestart. Vanaf 18:00 uur kwam de Engelse service met presentator Tom Hardy. Hij begon met 'Only love beginnings' van Chicago. De uitzendingen op deze eerste dag duurden tot 1 uur in de nacht.

Voor de Engelse service zaten Tony Allan, Tom Hardy en Stephen Bishop aan boord. Verder was zendertechicus Peter Chicago er ook om de boel in goede banen te lijden. Over deze eerste dag schrijft Rob Hudson in het logboek, dat

aan boord van de MV Mi Amigo was, het volgende: "We halen volgens Peter Chicago bijna 10 Kw. Gezamenlijke programma's met Engelse boys. Afschuwelijke programma's. Ik was erg zenuwachtig".

6. De zomer van 1979

De zomer van 1979 zag een opleving van het zeezendergebeuren vanaf de Noordzee. Naast Radio Caroline die uitzond op vanaf de MV Mi Amigo kwam er Radio Mi Amigo vanaf de MV Magdalena en Radio Delmare vanaf de MV Martina. Beide laatste radiostations waren niet dagelijks in de lucht vanwege uiteenlopende problemen. Marc Jacobs vertelde dat zij de single "We are family van Sister Sledge" draaiden voor de jongens van Radio Delmare. "Maar het was een vreemd station. We zijn er een keertje langs gevaren. Toen dacht ik 'je durft hier toch niet op te wonen'. Wetende dat onze schuit zo lek als een mandje was.

- Het zendschip de MV Mi Amigo

De boot werd gebouwd in 1921 en verlengd in 1927. Radio Atlanta werd vanaf 3 juli 1964 Radio Caroline South. De oorspronkelijke scheepsnaam was Bon Jour en in 1964 herdoopt in MV Mi Amigo en was vervolgens de thuisbasis als zendschip van Radio Nord, Radio Atlanta en Radio Caroline. De MV Mi Amigo sloeg op 19 maart 1980 van haar anker en liep vast op een zandbank, de 'Long Sand Bank'. Bemanningsleden werden van boord gehaald nadat de zender om 23:58 uur uit de lucht verdween. De MV Mi Amigo zonk even later.

De MV Mi Amigo in de zomer van 1979 (fotograaf Hans Hendriks)

Schepen: Driemast schoener (Margaretha), vrachtschip (Olga).

Scheepsvlag: Panama.

Scheepsnamen: Margarethe, Olga, Bon Jour, Magda Maria, Mi Amigo.

Lengte: 29,5 meter (als Margaretha) en 40,3 meter (als Olga).

Tonnage: 470 ton.

Ter vergelijking: Norderney: 399 ton, 44.05 meter lang, 8.22 meter breed.

- De toestand van het zendschip

In de jaren voorafgaande aan de uitzendperiode van de Nederlandse service van Radio Caroline in 1979 konden de zeezenderfanaten vele berichten in de media lezen over de slechte toestand van de MV Mi Amigo. Denk maar aan het vertrek van Bart van Leeuwen, Frank van der Mast en Marc Jacobs. De laatste twee schuwden niet om naar de media te gaan en hun verhaal te vertellen nadat ze van de leiding in Spanje eigenlijk nul op hun rekest gekregen hadden.

In de uitzendperiode publiceerde de Typhoon, een dagblad verschijnend in de Zaanstreek, op 13 augustus 1979 een artikel over Radio Caroline en liet Ad Roberts (afgebeeld met foto gemaakt aan boord) aan het woord. De redacteur van dienst schreef in zijn inleidende woorden: "De buitenkant bestaat hoofdzakelijk uit roest en menie en ook het interieur doet weinig onderhouden aan. Een verblijf van langere duur op het schip lijkt dan ook geen pretje. Er viel niet zoveel te doen op dat schip. Het was maar een klein bootje. Het grootste deel van de MV Mi Amigo werd in beslag genomen door woon- en werkcompartimenten. Er viel niet zoveel te lopen. Je kon een paar keer rond op het schip lopen maar dan hield het ook op. Voor op het schip was het gevaarlijk. Daar wilde je ook niet staan. Zeker bij stormachtig weer. Dat vertelden we ook de nieuwe mensen die bij ons gingen werken. Je kon zo de draden van de antenne aanraken, dat was levensgevaarlijk. Verder kon je alleen bovenop het dek komen. Dat was bovenop de messroom, keuken en de studio's. Daar kon je heen en weer lopen. Daar lagen kisten met reddingsmaterialen en een rubberboot. Je kon daar lekker zonnen. Maar voor de rest was op de boot niet veel te doen. Ik heb daar een lange periode met veel plezier gewerkt".

Op Radio Mi Amigo 192 vertelde Ad in 2010 over 'de baard van het schip': "Daar kon je op staan! Als je buiten met je beentjes over de reling bungelde en het was een rustige zee kon je gerust op de baard gaan staan. Die was aangegroeid tot een centimeter of 20".

Marc Jacobs vertelde tijdens de Radiodag in 2008 het volgende verhaal over de toestand van de MV Mi Amigo. "Een of andere firma kwam met metaaldetectoren om te meten hoe dik de scheepswand was onder de machinekamer. Daar waren altijd de gaten en de scheuren. Die twee jongens zijn een uur onder water geweest. Nadat ze weer aan boord stonden keken ze ons met grote ogen aan en zeiden: "Wij mogen zo meteen weer naar huis!" Hoe bedoel je dat?, vroeg ik. Nou, onder de machinekamer zijn de platen hier

en daar maar 0,2 millimeter dik. Meer is het niet. Dat betekent dat bij elke wrijving er een scheur ontstaat”.

Eric de Zwart vertelde in het radioprogramma 'Gouden Weekend' van het Belgische radiostation Continue in 1996 over de toestand van de MV Mi Amigo: "Compleet verroest. Absoluut onverantwoord om daar te gaan zitten, zeg ik achteraf. De hele buitenkant was veralgd. Ik denk dat er zo'n 20 cm algen tegen de romp aan zat. Zo dik was het. Ik herinner me dat als ik 's morgens klaar was met m'n ochtendprogramma werd ik door een van de Engelsen gewaarschuwd om mee naar de machinekamer om beton te maken om een gat vol te storten dat ontstaan was. Ik was er niet bang, Jeroen Soer wel. Die is ook na een week gevlicht. Achterin het schip zat een groot gat en hij kon er niet van slapen omdat hij er bang van was. Ik begrijp dat wel”.

Ad Roberts vertelde hierover het volgende in de Typhoon: "We zijn hier niet alleen diskjockeys, maar voeren ook allerlei andere taken uit, die lang niet altijd even prettig zijn. Dat weten de mensen aan land vaak niet. We moeten koken, schoonmaken, reparatiewerkzaamheden uitvoeren. Al met al draaien we toch dagen van 's ochtends zeven uur tot laat in de avond. 's Nachts moet er dan ook nog wacht worden gelopen door iemand. Het is dus gewoon hard werken. De schuit is zeewaardig, al ziet het er niet zo uit. We hebben in de loop van de tijd wel wat gaten moeten dichten, maar het gaat wel. Als het niet te vertrouwen was, dan zat ik hier niet. Ik voel me veilig hier”.

Kees Borrel over de buitenkant van het schip: "Er zaten hele klonten aan de buitenkant van het schip. Als het storm was en je rende naar de andere kant van het schip kon je hele rotspartijen zien. Daar kon je op staan. Met een storm ging dat er wel eens af”.

Aan de binnenkant was de staat van de huid van de muziekboot ook niet al te best. Nogmaals Kees Borrel: "We hadden een lekkage onder de generator in de machinekamer. Die stond vast gelast en kon niet zomaar verplaatst worden. We hebben die generator losgesneden en toen zagen we dat het water zo naar binnenstroomde. Iemand anders maakte cement met kiezelstenen. Ik had een klont stopverf aan m'n duim. Douwde dat in het gaatje, iemand anders duwde er hout in. En een derde persoon de cement. Dicht gat. Zo ging dat. Maar ik had nog stopverf aan m'n duim. Dus ik veegde dat ergens anders weer vanaf en er ontstond een volgende gat”.

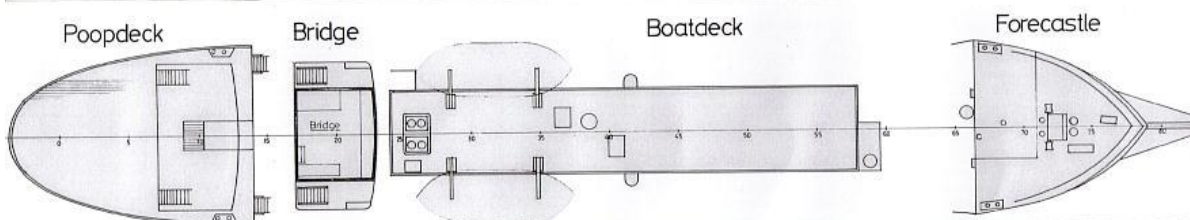
Ron Bisschop vertelde ook over de omstandigheden aan boord van de MV Mi Amigo. Het verhaal is opgetekend in maart 1978. "Dan kom je na een reis van zo'n 11 uur bij de boot aan en stap je over. Ik deed de deur precies in het midden van het schip open. Daarachter hingen de reddingvesten. Ik ging naar

de messroom waar een hele lange tafel in stond. Ik boog mijn hoofd naar links en zag een gebakken ei. Het leken wel drie gebakken eieren, vastgekoekt op de tafel. Waarop Ruud Hendriks de onsterfelijke woorden sprak: 'Van het eten en de hygiëne moet je niet teveel van voorstellen Bisschop'. Dus dat wist ik ook weer".

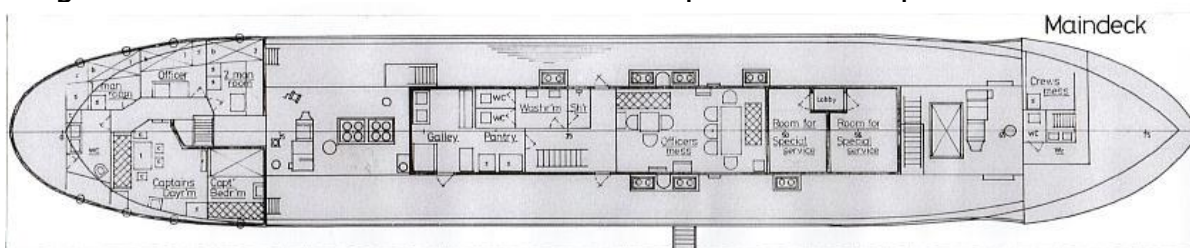
René van Elst "wist dat het een oud schip was, maar dat het zo oud was en in zo'n staat verkeerde.... Ja, dat is een ervaring die onvoorstelbaar was. Als er enkele dagen bent dan ga je aan dat schip wennen en wordt het een onderdeel van je. Dan zie je niet meer dat het bevuild is. Dan zie je niet dat het verroest is. Dan is het gewoon The Old Lady. Zoals het voor iedereen is geweest. Eigenlijk onvoorstelbaar dat de boot er niet meer is!"

Peter Chicago vertelde in een interview met Hans Knot over het dichten van gaten: "De meeste gaten zaten onder de tanks. Een kleine ruimte die moeilijk toegankelijk was. Ik zorgde er voor dat als ik een gat ging dichten, iemand anders mijn enkels vast had om, indien het gat te groot zou worden tijdens de reparatie en te veel zeewater binnenkwam, ik snel teruggetrokken kon worden. 't Was wel verontrustend".

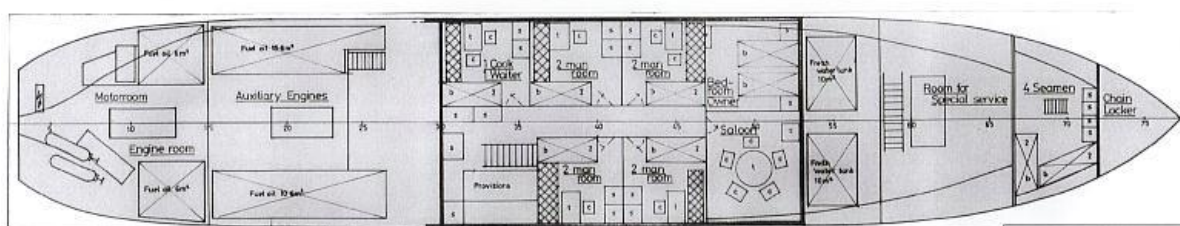
- Plattegrond MV Mi Amigo (afbeeldingen: Freewave Media Magazine)

Op het achterdek (the poopdeck) stond de grote Cunnings generator. Dan de brug en het witte dekhuis tot voorin het schip met de voorplecht.

Een doorsnee in het interieur van het dek. We beginnen links met de verblijven. Dan de keuken en de kombuis met daarnaast de nieuwsstudio en de uitzendstudio in de periode 1 mei 1978 tot en met 19 maart 1980.

Benedendeks zijn de meeste hutten gelegen. In het midden vijf twee-persoon hutten. Waar vermeld staat "bedroom owner" daar is de discotheek gevestigd, waar u 'saloon' leest, is de Caroline benedenstudio gevestigd. Naast de trap de machinekamer.

- Communicatie met land verliep zeer stroef

Vanaf de herstart van het station verliep de bevoorrading met water, olie en voedsel niet erg goed. Ook niet verwonderlijk want in 1978 liepen de acties van de diverse overheden rond de Noordzee door om de zeezender het zwijgen op te leggen. Het communiceren met het vaste land en met Engeland verliep via een kortegolfzender/ontvanger, zo vertelde Ad Roberts. "Op de MV Mi Amigo gebruikten wij de twee-meterband communicatie die via een repeater contact met bepaalde mensen van de Engelse organisatie kon maken. Dit gebeurde 's nachts. Als je dan de volgende ochtend vroeg of het gelukt was, hoorde je heel vaak dat contact niet mogelijk geweest was. Dus die vorm van contact was onbetrouwbaar".

Communicatie apparatuur op de brug (foto Marc Jacobs)

Een andere vorm van communicatie, die voor iedere luisteraar te horen was, verliep met codenummers die na het nieuws werden voorgelezen. Het was een rij nummers die door de organisatie aan land herleid konden worden aan de hand van een lijstje dat geregeld werd verversd zodat de autoriteiten op een dwaalspoor gezet werden. Ad Roberts: "Mensen die aan boord komen vergeten wel eens dat als je op zee zit niet even naar de winkel kunt gaan om een 'nieuwe' plaat, een pak boter of andere normale dingen te halen. We hadden van een hoop zaken wel een voorraad, maar niet van alles. Vandaar de zogenaamde codenummers. Daar stonden heel gewone nummers tussen voor zaken als 'wij hebben een typelint of plakband nodig'. Via de nummers wisten ze aan land hoe het er voor stond. Caroline Engeland had weer andere nummers dan de mensen achter de Nederlands service, dus wij konden

uitgebreidere dingen door geven. Op de eerste van de maand gaven wij de afwijking door met betrekking tot de lijst aan land, dat wil zeggen: wij gaven een cijfer door in het eerste code bericht van die dag met een + of - getal, bijvoorbeeld 30. Ik geef een voorbeeld, het is bijvoorbeeld de 13de vandaag (datum is belangrijk). code 1: 'crew change' wordt op de 13de uitgezonden als $1+13+30=44$, een dag later zelfde code: 45".

Daarnaast was er een 'ship-to-shore-radio' aan boord die onder meer gebruikt werd op de bewuste 20ste maart 1980. Daarmee werd een SOS-signaal uitgezonden waarop de reddingsboot 'Helen Turnbull' uit Sheerness langs zij kwam.

- Justitie luisterde ook mee

Paul en Marc vertelden tijdens de Radiodag in 2008 dag 'justitie volkomen op de hoogte was van het reilen en zeilen van onze organisatie'. Paul: "Ze wisten wie we waren en wanneer we aan boord gezeten hadden". Marc: "Als ik de telefoon thuis de hoorn op de haak legde, hoorde je altijd een geluidje nakomen. Een vriend van mij werkte bij de PTT en die heb ik later gevraagd. Hij kwam later terug met de mededeling dat ik op een lijst stond waarbij ik afgeluisterd mocht worden. Wellicht zijn er meerdere afgeluisterd. Daardoor kon het gebeuren dat sommige tenders zijn opgepakt".

De inmiddels overleden Danny Vuylsteke schreef mij over de moeilijkheden die ze tegenkwamen om de MV Mi Amigo te bevoorraden. "Er zijn tenders opgepakt in Zeebrugge, Brightlingsea, Breskens en Scheveningen. Ambtenaren van de home-office, het Britse Ministerie van Binnenlandse zaken, ging zelfs zo ver om de repeater (wij hadden contact toen via de citizenband) van Dover af te luisteren en onze codes te ontmaskeren en toch hebben wij 's nachts nog kunnen bevoorraden met houten schepen, omdat die niet op de radar te zien zijn. A.J. Beirens (Arnold Beirens, in 1979 betrokken bij de Caroline Road Show) is er zelfs in geslaagd om ons te laten oppakken bij een bevoorrading terwijl alleen nog maar een zak aardappelen aan boord was".

Het verhaal van de verdwenen dan wel de gezonken bevoorradersboot, de Hosanna, is op de Nederlandse TV geweest. Het gehele verhaal, tot nu toe bekend, is te lezen in hoofdstuk 7.

Vanaf het begin in april 1979 werd er met kleine bootjes bevoorrad. Meestal werden deze 'overtochten' betaald door zeezenderfans die tegen betaling mee mochten reizen. Zo kon het gebeuren dat op dinsdag 10 juli 1979 een fanboot arriveerde bij de MV Mi Amigo met een voorraadje cassettes en tien singles! Na één week uitzenden kwam op zaterdagochtend 21 april een 'wankerboot' langs bij de MV Mi Amigo. Zij brachten wat voedsel mee maar geen diesel. Rob Hudson schreef in het logboek "nog voor vijf dagen

brandstof". Wankers brachten drank, sigaretten, eten en meer. Anoraks waren de "vrienden" van de mensen aan boord. Vaak werd met wankers de 'diehards zeezender-fanaten' aangeduid, synoniem aan bijvoorbeeld computernerds. Dat was/is altijd een apart slag mensen. Veelal werden er tripjes naar of langs zendschepen georganiseerd voor hen die graag dichtbij hun favoriete offshore station wilden zijn of er zelfs een kijkje wilden nemen.

Donderdag 28 juni 1979 arriveerde Danny Vuylsteke 's nachts om drie uur met 10 ton aan diesel. Bovendien had men behoorlijk wat bier meegestuurd alsmede dingen als tomaten etc. etc. Uitstekend werk van Danny, schreef Rob Hudson in het logboek dat aan boord ligt. In de zomer van 1979 waren er regelmatig fanboten die uitvoeren en de MV Mi Amigo bezochten. Niet alle opvarenden van die boten mochten aan boord van de MV Mi Amigo stappen. "s Middags kwam er ook nog een jacht uit Nederland met wankers. De gekken bleven bijna 5 uur op 30 meter afstand omdat we ze na hun vorig bezoek niet meer aan boord lieten", aldus Rob.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bevoorrading van de muziekboot erg moeilijk verliep. Van alle kanten werd er geholpen, met alle goede bedoelingen en met alle ter beschikking staande middelen. Sommige pogingen liepen zelfs op niets uit. Zoals op maandag 7 mei 1977. De zee gaat behoorlijk te keer. Het is windkracht 7 en toch voer een bootje uit met Rob Eden, de man van de Engelse organisatie uit London, naar het zendschip. Hij maakte duidelijk dat hij kwaad was over niet uitgezonden Belgische commercials door de Nederlandse service. Hij kwam met een wankerboot even langs de MV Mi Amigo om dit mee te delen.

Ad Roberts over "olie en veel jingles": "Patrick Valain had in oktober zoveel olie en water laten brengen dat we voorlopig geen tender meer hoefden te verwachten. Daarbij werden ook een hoop lekkernijen gebracht; marsen, chips, drop etc., maar weer veel te weinig vers voedsel afgezien van rijst en bonen. Al het beschikbare geld was in deze lading gestopt. De achterstanden in salaris, van de maanden ervoor liepen iedere keer een beetje op, totdat het water aan je lippen stond en dan kwam er een paar honderd gulden, net genoeg om van te leven, maar niet eens om je schulden, die er al bij een aantal vrienden/of banken was ontstaan, terug te betalen. Ik zelf had in die periode zo'n f 10.000,- tegoed. Ik weet dat Hud en de Wit samen ook zoiets moesten krijgen. Mijn achterstand was groter omdat ik gemiddeld veel langer aan boord werkte. De Nederlanders gingen met de Britse tender op en af en dat was een vrij amateuristische zaak en minder betrouwbaar dan de weersvoorspellingen toen...".

Foto van een zeilboot die de MV bevoorradde (foto Peter de Vries)

7. Verhalen over tendering

De bevoorrading vanaf land naar het zendschip is natuurlijk illegaal. De voorbereidingen en daadwerkelijke uitvoering van de proviandering speelden zich af in een schemergebied waar niemand precies het fijne van af wist. De 'organisatie aan land' zoals het steeds genoemd werd, regelde eten, water, olie, tijdschriften, kranten en post van het thuisfront. Belangrijk ander onderdeel van de tendering was het leveren van onderdelen voor de zender, generator, studio-apparatuur en nieuwsvoorziening. In de Caroline periode april 1979 tot maart 1980 hebben enkele schippers de 'life-line' tussen wal en schip onderhouden. Eén keer zelfs met desastreuze gevolgen, in februari 1980, waarover later meer. Maar ook eigen initiatief met kleine rubberbootjes met buitenboord motor werden ondernomen vanuit Engeland.

De verhalen over de tendering, die via de zender in de uitzendingen van Caroline verteld werden, moeten met een korrel zout genomen worden. Niet vreemd te noemen, want de politie luisterde mee. En voor de luisteraar werd het natuurlijk spannend gemaakt. Al was een trip vanuit België naar het Knock Deep, de plek in de Thamesmondning waar de MV Mi Amigo verankerd lag, al een spannende zaak op zich. Gemiddeld gerekend had de bevoorradersboot vanuit Zeebrugge naar de MV Mi Amigo zo'n 8 uur nodig voor de oversteek. Maar bij windkrant 6 of hoger werd niet meer getenderd. Dan was het wachten en wachten geblazen op het zendschip. En dat terwijl de voorraad bloem, water en olie dreigde op te raken.

- Danny Vuylsteke

(fotograaf Peter Messingfeld)

Danny Vuylsteke (overleden op woensdag 28 november 2012) geeft wat meer duidelijkheid over de bevoorrading: "In die tijd (1979) was er nauwelijks een organisatie aan land aan de Engelse kant. Albert Hood regelde een soort tender service, maar die werd betaald van wat de fans betaalden om mee te varen! Zo af en toe kwam er een bootje met diesel, dat vervoerd werd in vaten. Op sommige van mijn foto's kun je die vaten op het dekhuis van de MV Mi Amigo zien staan. Een keer liep de tendering verkeerd af en bleven er een aantal vaten met diesel in een haven achter. Aangezien de politie ook niet goed wist wat ze met die vaten aan moest, bleven die gewoon aan de kade staan. Later zijn die één voor één met een personenauto weer opgehaald en met de boot van 'Old Frank' weer naar de Mi Amigo gebracht. Old Frank had nooit last met de politie of de Home Office aangezien hij tijdens de Tweede Wereldoorlog in 1940 onder bijzondere omstandigheden Engelse soldaten uit Duinkerken in Frankrijk gehaald had. Iedereen wist in Brightlingsea wat hij ging doen met zijn boot, maar men liet hem gewoon met rust".

De organisatie in België had CB-contact met het zendschip. CB-radio is de burgerband of in het Engels de 'Citizenband'. Een radio communicatiesysteem dat werkte via de 27 MHz (11 meter) band. Op dinsdagavond 16 oktober 1979 nam de politie van Zeebrugge een grote hoeveelheid banden, platen en cassettes in beslag. Op de cassettes de reclameboodschap van het bedrijf dat de vleeswaren had geleverd. Dat was o.a. hamvlees, diepvrieskip, spek, eieren, gedroogde worstjes, vers vlees en nog meer. Het spul werd door een 25-jarige chauffeur uit een (groene, volgens het Nieuwsblad) Nederlandse auto aan de Visserskaai in Zeebrugge werden overgeladen in een vissersboot. De politie, de Bijzonder Opsporingsbrigade (B.O.B.) zou getipt zijn. De gearresteerde was Danny Vuylsteke uit Kortemark (België). Na te zijn verhoord werd de chauffeur vrijgelaten met achterlating van Bfr. 120.000,= die hij op zak had om een nieuwe voorraad stookolie voor het schip te kunnen betalen. Het overladen gebeurde in de vissersboot – de Z69 – eigendom van 'De Lange Neete' genaamd, beter bekend als René Everaert (die overigens zelfmoord pleegde i.v.m. drugs. Dat vertelde Danny Vuylsteke tijdens de

Radiodag in 2008). De Gazet van Antwerpen wist te melden dat ook Everaert een proces-verbaal zou krijgen.

Het Nieuwsblad meldde op 18 oktober 1979 in een bericht "dat hij bij zijn ondervraging honderd-en-een details over zijn activiteiten" vertelde. Hij werd ondervraagd door onderzoeksrechter Quintelier uit Dendermonde die het dossier later overdroeg aan het Gentse parket. Daar werden in die tijd alle radio-piratenzaken behandeld. Volgens deze Belgische krant zou Vuylsteke verteld hebben over 'zijn reddingswerk in januari 1979 om het schip te redden van de ondergang. Hij zou met een vriend en wat mondvoorraad en dieselolie aan boord zijn gegaan. Daar aangekomen zou hij de pompen aan de praat gekregen hebben en zodoende erin geslaagd het schip watervrij te krijgen'. Volgens een andere bron zou niet Vuylsteke maar Peter Chicago met Marie-Louise van H. op 20 januari 1979 met een rubberbootje naar de MV zijn gevaren en het 'reddingswerk' hebben uitgevoerd.

De in beslag genomen olie zou betaald zijn door Ds. Gerrit Toornvliet (geboren in IJmuiden, 30 januari 1908, overleden in Bloemendaal, 18 februari 1981) van de gereformeerde radiogemeente Bloemendaal. In ruil zou Radio Caroline drie preken van ds. Toornvliet uitzenden op de zaterdagen 20, 27 oktober en 3 november 1979. De levensmiddelen waren volgens de krant "Het Volk" niet in beslag genomen. In de nacht van 19 op 20 oktober werd er weer getenderd. De Engelse DJ Stevie Gordon werd na een jaar weer veilig op de MV Mi Amigo gezet voor een nieuwe boordperiode.

- Marc Jacobs

Niet altijd werd een grotere boot ingezet om de DJ's van en naar het zendschip te halen of te brengen. Er werd ook meer en meer gebruik gemaakt van motorboten, zeilschepen en van de diensten van Greenpeace. In augustus 1979 ging Marc Jacobs, na een lange tijd aan boord gezeten te hebben, weer terug naar land. Fred Bolland en Paul de Wit waren met een plezierjacht naar de Mi Amigo gevaren en namen Marc mee terug naar Nederland. De terugreis liep niet zo soepel, getuige zijn relaas in een gesproken brief die de week erna weer mee terug gestuurd werd naar de MV Mi Amigo. "Zaterdag teruggekomen. Vraag niet hoe dat gegaan is. Het was ongelooflijk. 's Nachts rond half 1 bij jullie vertrokken. Dat was woensdagavond, ja toch? De volgende avond om 12 uur waren wij pas binnen. We hebben ons door Noord West windkracht 9 gesleept, springtij en een reddingboot. Hele dag Noord Oost tegen de wind in een klein bootje, zonder radio. We hebben 12 vuurkogels afgeschoten. Redding was niet mogelijk, we lagen met de dood in onze ogen. Fred heeft het grootste deel gestuurd. Ik heb dat ook nog effe gedaan toen het rustiger werd. We zaten toen in de monding van de Oosterschelde. Toen sloeg de motor af. We hadden geen mazout (dat is

dieselolie, red.) meer. We moesten geholpen worden ter hoogte van het werkeiland Neeltje Jans. Aan land gekomen zijn we doorgereden waar Fred woont. Ik ben met Paul mee geweest en bij hem geslapen 's nachts. De volgende dag zijn we naar 'd'n Belgique' geweest, op visite bij onze grote vriend. Daar werden diverse zaken goed geregeld. Wat dat betreft geen angst, de centjes komen er allemaal".

"Er lagen op een gegeven moment vier marineschuiten om de Mi Amigo heen", vertelde Marc tijdens de Radiodag in 2008. "Het was een gecoördineerde actie van België, Nederland, Engeland en Frankrijk toen hebben we twee weken uitsluitend witte bonen in tomatensaus uit blik gegeten. De actie was bedoeld dat geen enkele boot zou aanleggen naast de Mi Amigo. Enen kwestie van ouderwets uithongeren, belegeren en dan houden ze vanzelf wel op. En dat lukte hun ook nog. De peuken waren op, het bier en de laatste fles whisky".

- Een reis van een week

Na het ontslag van Rob Hudson, Paul de Wit, Marc Jacobs en Johan Visser en werden de live-programma's in de maand oktober 1979 gemaakt door de Engelse discjockeys. Voor hen was dit een welkome verandering. Vanaf dat moment konden ze overdag hun programma's presenteren. Wel in het Nederlands (of wat er voor door moest) en de Nederlandse playlist die door de organisatie in België werd voorgeschreven. In de tussentijd werd achter de schermen gewerkt aan een nieuwe Nederlandse 'DJ-ploeg'. Wout van der Meer (de latere Peter de Vries, red.) vertelde tijdens de Radiodag op 13 september 2008 in het Duitse Erkrath het volgende verhaal over zijn toetreding tot Radio Caroline.

Wout's ouders zeiden: "Go for it" toen hij op weg ging naar de MV Mi Amigo. Hij deed vanaf zijn 12de jaar al DJ-werk. Zo'n 10 tot 12 shows per week. "En dat verdiende goed", aldus Peter. In september werd via de radio gevraagd om nieuwslezers. Wout solliciteerde, maakte een tape en ik kon eind oktober al naar boord. Ik vroeg hen over de toestand van de MV Mi Amigo en ze zeiden tegen mij "dat de boot nooit kon zinken". De reis naar de Mi Amigo duurde een week! En verliep in drie etappes.

De eerste poging, samen met Ad Roberts, werd ondernomen vanuit het Zeeuwse Veere met een boot van "Wim en Marja uit Oostvoorne". Halverwege de overtocht kwam teveel water binnen. We bereikten de Mi Amigo niet. De tweede poging werd ondernomen vanuit Engeland. Die lukte ook niet. Vanuit Rob Eden's huis werd koers gezet, in een rubber bootje van zo'n 3½ meter met buitenboordmotor, naar de MV Mi Amigo. Rond 4 uur in de ochtend zagen we de MV Mi Amigo op zo'n 400/500 meter van ons liggen, toen de motor het begaf. Zoutwater in de motor was de oorzaak. Het was een koude

tocht", aldus Wout. Ad en Wout werden opgepakt door de Seagull, een zandzuiger. Daarna werden we via een "lifeboat" naar het strand van Ramsgate gebracht. We hadden tapes etc. bij ons. Op het strand werden we opgewacht door zo'n 20 tot 30 politieauto's".

Ad en Wout kwamen twee dagen in een cel te zitten. "De derde poging werd ondernomen met de Hosanna vanuit België en die lukte wel. Eenmaal aan boord gekomen waren er maar twee Carolinemenen aanwezig: Richard "Busby" Thompson en "Little" Nick Richards. Wout presenteerde daags na het overstappen zijn eerste live-programma op Radio Caroline: Wekkerradio". Het was woensdag 31 oktober 1979.

"Na aflossing van weken door de Engelse DJ's op Radio Caroline (NL) kwamen Peter en ik weer aan boord", vertelde Ad Roberts. "Niet zo maar. Na een flinke tijd wachten op beter weer in Engeland werden wij door twee Engelse personen met een Zephyr, een hele grote rubberboot met buitenboordmotor, naar de MV Mi Amigo gebracht. De motor stopte met werken op zo'n 400 meter afstand van de Mi Amigo, maar het getij stroomde ons weg van de Mi Amigo. Het anker werd uitgewooid en intussen probeerden de Britten de motor weer aan de gang te krijgen. Dit duurde uren en inmiddels was het zeewater warmer dan de buiten temperatuur geworden.

De Greenpeace rubberboot (foto Marc Jacobs)

Aan boord van de Mi Amigo zagen ze ons liggen maar konden geen hulp bieden. De motor van de Zephyr kon niet gemaakt worden. Wij begonnen onderkoeld te raken, het was tenslotte zowat winter, en we besloten een vuurpijl af te schieten.

We werden opgemerkt door een zandzuiger, de Sandgull, en aan boord genomen. Zij meldden ons dat de reddingsbrigade van Ramsgate onderweg was om ons op te pikken. Op zee stapten wij over op de reddingsboot die ons naar Engeland bracht. Toen de reddingsboot het strand op ging, werden

wij in een zee van licht gezet door tientallen politie (en andere) voertuigen. We werden afgevoerd naar het politiebureau van Ramsgate. Daar hielden Peter en ik vol dat we slechts de MV Mi Amigo wilden bezoeken als fans maar al gauw werd onze bagage op het politiebureau binnengebracht. Daarin kilo's aan belastend materiaal, platen en cards met reclamespots. Na verhoor van enkele uren en een nachtje cel, werden wij twee vrijgelaten. Via Nederland werd onze terugtocht geregeld en uiteindelijk verlieten we een Zeeuwse haven om wederom richting MV Mi Amigo te varen.

Daar aangekomen konden de Nederlandse programma's op Radio Caroline weer van start gaan. Tijd om Wout, die vanaf dat moment Peter de Vries heette, in te werken was er niet. Wij moesten meteen aan de bak en van rust kwam helemaal niets. Dat was ook te horen in de programma's die melig en vermoeid klonken. Twee Nederlanders om het complete programma te draaien (vele programma-banden waren immers door de Britse politie in beslag genomen) was te veel van het goede. Ik dacht op het moment dat ik aan boord stapte dat het begin van het einde voor de Nederlandse Caroline was ingezet. Er was gebrek aan alles en de apparatuur verkeerde in slechte staat. Diverse keren moesten wij uitwijken naar de Engelse studio beneden op de MV Mi Amigo, omdat onze spullen het helemaal liet afweten. De aanwezige Britse DJ's hielpen ons zoveel mogelijk, maar het was eigenlijk onbegonnen werk. Het was de laatste keer dat ik aan boord van de MV Mi Amigo stapte en ging er Kerstavond 1979 van af.

- Voor het laatst Kerstmis op de MV Mi Amigo

Eind 1979 werd er wekelijks getenderd vanuit de Engelse kustplaats Brightlingsea. Dat gebeurde door Albert Hood. Hij was sinds 1976 betrokken bij Caroline met de tendering en overbrengen van DJ's. Deze kustplaats werd hoofdzakelijk gebruikt voor het overzetten van de discjockeys en kleine porties voedsel, de zogenaamde mondivoorraden, platen en andere benodigdheden. Je dient dan te denken aan klein materiaal.

In een Engels radioprogramma van 25 febr. 2003 was Albert Hood te gast en vertelde over zijn MV Mi Amigotijd. Hij vertelde dat Georgina – zijn vrouw - en hijzelf tijdens de kerst van 1979 op de MV Mi Amigo aanwezig waren. Georgina heeft toen nog gekookt voor de jongens. In de diverse programma's op Eerste Kerstdag werd vanuit de Engelse en Nederlandse studio een soort van gezamenlijk programma gemaakt waarin iedere boordmedewerker zijn/haar kerstcadeau kon uitpakken. Meegebracht door Georgina en Albert, die overigens beiden niet aan het woord kwamen.

Frank Hood met zijn bootje (fotograaf Ad Roberts)

Albert en Georgina Hood in 2012 (foto Freewave archief)

Waar zijn Piet en Pietje Guyt gebleven?

Het TROS-programma "Vermist" toonde op 23 januari 2004 een reportage over het begin 1980 verdwenen schip de "Hosanna" (Z592). Van het schip en de bemanningsleden is nooit enig spoor teruggevonden. De Hosanna, eigendom van schipper Germain Ackx, was eind jaren '70 en begin jaren '80 ondermeer de bevoorradingsboot van het zendschip MV Mi Amigo.

In december 2010 schreef Leendert Vingerling in een internetforum het volgende: "Volgens Nigel Harris, schrijver van het boek 'Ships in Troubled Waters', is de Hosanna ontdekt op de zeebodem van de zandbank Goodwin Sands. Deze zandbank ligt zes mijl uit de kust van zuidoost Engeland en strekt zich uit van Ramsgate naar Deal. Een gevaarlijke en onberekenbare zandbank die telkens van vorm verandert door de wind en stroming. Honderden schepen hebben daar hun zeemansgraf al gevonden".

De voormalig Radio Caroline discjockey meldde verder dat de Hosanna door een ander schip was geraakt. Het schip dat de aanvaring veroorzaakte is echter nooit is gevonden. De vermiste bemanningsleden zijn dood verklaard, ofschoon hun lichamen nooit zijn gevonden. Er bestaat een wrakkenregister

van de Goodwin Sands, maar in de beperkte inzage via het internet heeft Leendert niets kunnen vinden (zie het Nigel Harrisboek *'Ships in Troubled Waters'* op pagina 136).

Waar zijn Piet en Pietje Guyt gebleven? Dat vraagt Charissa zich al jaren af. Ze is de jonge nicht van de twee Pieten Guyt die sinds februari 1980 worden vermist. Hun verdwijning is een raadsel voor de hele familie. De oom van Charissa, de toen 33-jarige Pieter Guyt (Scheveningen, 16-3-1946, was op 1 februari 1980 na ruzie met zijn vrouw van huis vertrokken om als matroos aan te monsteren op de 'Hosanna'.

De Z592 die spoorloos verdween in febr. 1980 (fotograaf onbekend)

Op vrijdagavond 15 februari was er voor het laatst contact met de kotter die op dat moment van Dover naar de thuishaven Scheveningen voer. Guyt was een van de vijf bemanningsleden van de Z592. Aan boord was ook de 14-jarige neef van Piet, Pietje Guyt, (Scheveningen, 24-5-1965), evenals de eigenaar van het schip, Germain Ackx, (Brugge, 27-10-1935), diens zoon Piet Ackx (Blankenberge, 26-3-1963) en matroos Hector Snauwaert (Knokke, 23-11-1948). In het laatste contact tussen Germain Ackx in Plymouth en zijn zoon in België vertelde Ackx dat ze nog nieuwe netten moesten kopen maar dan zo snel mogelijk naar Zeebrugge zouden afvaren om de carnavalsfeesten mee te maken. Van het spookschip en haar bemanning is nooit meer iets gezien.

Wat is er gebeurd? Er was flink wat mist die nacht en volgens de waterschout in Zeebrugge bevond het schip zich op een gevaarlijke plaats in het Kanaal. Zijn ze in nood gekomen of overvaren door een tanker? Tijdens zoektochten zou een leeg reddingsvlot zijn gezien in de nabijheid van een olievlek. Maar van averij aan een tanker of een aanvaring is niets bekend. Op de videobeelden van de radar was een klein stipje waar te nemen dat later van het beeld verdween. Maar er is nooit een noodsignaal opgevangen, een wrakstuk gevonden of een lichaam aangespoeld.

Al snel na het verdwijnen van de kotter staken destijds de roddels de kop op. De 'Hosanna' zou in Corsica zijn geweest, in de haven van Panama liggen of zelfs koers hebben gezet naar Zuid-Afrika. Het zou allemaal te maken hebben met drugstransporten. Ook de Haagse politie die de verdwijning onderzocht gaf toe aanvankelijk wantrouwend te zijn geweest. De Belg Germain Ackx was immers overbekend bij de politie in verband met wapensmokkel, heling en illegaal bevoorraden van het radioschip 'Mi Amigo', waar Ackx ook spullen van boord gestolen had. Bovendien waren de omstandigheden, waaronder het schip Plymouth verliet, verdacht in de ogen van de Engelse politie. Het schip voer plotseling onder andere vlag en een nieuw registratienummer en werd voor de afvaart verkocht aan de vroegere eigenaar van 'Radio Caroline', en bovendien was het schip ruim verzekerd en wel voor vier ton. Danny Vuylsteke vertelde in 2008 dat zij "een schip verloren met vier bemanningsleden. Daarbij een nieuwe generator van 1.2 miljoen Francs en 50 ton dieselolie".

Leendert Vingerling: "Ik verkeerde in de gelukkige omstandigheid om te elfder ure ook bij de uitzending van TROS Vermist aanwezig te zijn. Evenals Hendrik en Walter. Tijdens het napraten met de familie Guyt kwam naar boven dat de Hosanna was gekocht door een Scheveningse bareigenaar (O'Connor). Die heeft ook de verzekeringspremie aangepast. Het vermoeden bestaat dat het ging om een wapensmokkel (IRA?). Dat vermoeden werd nog eens bevestigd door een paragnost die na het lezen van de foto van het schip veel water en wapens zag en zei dat men zich niet met deze zaak moest bemoeien. Dat het verkeerd afliep met degenen die zich wel met de zaak bezig hielden bleek uit de moord van twee duikers de afgelopen twee jaar.

De familie heeft een aantal theorieën over de vermissing waarvan er één de status van zéér waarschijnlijk dicht nadert. Leendert Vingerling sprak een Zeeuwse visserman die ten tijde van de vermissing geregeld in het Kanaal voer. Hij vertelde dat in die periode de Noordzee vol zat met Russische onderzeeboten en Oostblok 'vissersboten' die spioneerden. Om al die verdachte boten weer in de gaten te houden patrouilleerden er ook Franse onderzeeërs. Destijds is een vissersboot uit Breskens ook met man en muis vergaan. Na jaren kwam de waarheid boven water. De boot was geramd door een Russische onderzeeër. En pas vorig jaar (red. lees 2009) gaven de Fransen toe ook één van hun vissersboten te hebben geraakt. Het is daarom niet uitgesloten dat de Hosanna een zelfde lot heeft ondergaan. "Het is opmerkelijk dat er helemaal niets is teruggevonden. Geen enkel spoor", aldus Vingerling.

Leendert Vingerling was in 1979 werkzaam voor Radio Delmare en in de jaren '80 bevoorradener van Radio Caroline en Laser. (foto Ben Meijering)

7. Toch een kapitein?

Tijdens de laatste jaren van de MV Mi Amigo heeft de boot het moeten stellen zonder kapitein. Als Peter Chicago aan boord verbleef, was dit zijn taak als verlengstuk van Ronan O'Rahilly. Toch was er in de maanden december tot en met medio februari iemand aan boord onder de naam 'captain Harris'.

Marc Jacobs kwam met een informatie: "Ik heb nooit gehoord van een kapitein met die naam Harris. En zover ik me herinner hadden we helemaal geen kapiteins aan boord van de MV Mi Amigo eind 1979. Het zal dus wel een "fake" berichtje zijn geweest om vooral te laten horen dat de zaken aan boord goed geregeld waren".

De Engelse DJ Richard Thompson (zin echte naam is Bob Lawrence) herinnerde zich captain Harris weldegelijk. "Captain Harris!! I remember him well. He was a Belgian fisherman who was put on board when Danny took over running the Dutch/Flemish side of things. His job was basically a crewman/sailor. He certainly was a character and there are so many stories I could tell you about the man but I heard that he was one of the guys who died when the Belgian tender went down in 1980. I don't know for sure but if that is true it's best I keep the stories to myself.

De vertaling: "Ik kan me kapitein Harris nog goed herinneren. Hij was een Belgische visser die door Danny aan boord werd gezet ten tijde dat Danny de leiding kreeg over de Nederlandse service. Harris eigenlijke taak was zeeman. Hij was een man met een duidelijk uitgesproken karakter. Er zijn vele verhalen over hem te vertellen. Aangezien hij een van de jongens was die met die Belgische tender in 1980 zijn vergaan, houd ik deze verhalen liever voor mijzelf".

Peter de Vries verbleef twee periodes aan boord van het zendschip. Enkele jaren geleden publiceerde hij via de website van Martin van de Ven zijn 'scrapbook' met foto's. Op één van de foto's is Harris te zien zegt Peter tegen mij. "De man met baard was kapitein Harris zoals we hem noemden. Deze is destijds op de vissersboot Hosanna gestapt voor de terugreis...en daarna, net als de Hosanna, niets weer van vernomen... ik denk dat ik de enige ben die foto's van hem heeft".

Kapitein Harris volgens Peter de Vries (foto Peter de Vries)

9. De kentering komt in de herfst

Alvorens over te gaan tot de beschrijving van de tweede periode van Radio Caroline, die begon na het snelle vertrek van Hudson en De Wit die Ad Roberts als enige DJ voor de Nederlandse service, achterlieten op de MV Mi Amigo.

- Geen geld, andere maatregelen

Het werd langzaam duidelijk dat er in augustus/september 1979 iets te gebeuren stond. Het muziekformat functioneerde uitstekend. Men draaide vaak al een tot twee weken de nieuwe releases van bekende artiesten. Mede door de bevoorrading uit Engeland kon ook de Nederlandse service hiervan gebruik maken. In september bleek ineens dat Rob Hudson nog als enige DJ voor de Nederlandse service aan boord zat. Paul de Wit merkte dat ook en ging met de inderhaast geregelde Z69 vanuit de Belgische kust naar de Mi Amigo. Daar aangekomen zei hij tegen zijn vriend Hudson: "Hallo, ik kom je helpen, hoorde dat je alleen was. Je moet wel je kleren met mij delen. Ik heb niets meegenomen". We schrijven 4 september 1979. Jeroen Woelwater, op 24 augustus aan boord gekomen, moest eraf. Hij was angstig geworden van de gaten die in de boot aanwezig waren. Daardoor sliep hij geen moment meer. Daags erna, 5 september, schoot Paul de Wit te hulp. Hij was vanaf 29 juni niet meer te horen geweest op de radio. De reden: zaken uitzoeken en regelen in Nederland voor de Caroline-organisatie. Het liep commercieel

gezien niet goed.

“De Nederlandstalige programma's waren op Nederland gericht. Maar na een paar maanden werd het duidelijk dat Radio Caroline door zich alleen te richten op Nederland, misschien weer zou moeten verdwijnen vanwege financiële problemen. Danny Vuylsteke, vroeger betrokken bij Radio Atlantis, Radio Mi Amigo en Radio Delmare, zou meer en meer voor de Nederlandstalige service zorgen. Marc Jacobs kwam zo terug tezamen met een groot aantal Belgische adverteerders. De financieel betrokken hemel van Caroline trok daarna langzaam maar zeker op. Voor de Engelse uitzendingen kwamen voornamelijk Amerikaanse organisaties met geld over de brug”. Dat publiceerde Caroline Radio Nieuws in januari 1980.

Danny Vuylsteke vertelde tijdens de Radiodag in 2008 dat door oliegebrek de grote 50 kw zender niet altijd te gebruiken was en men steeds de kleine 10 Kw zender moest terugvallen. “In het begin was het station op Nederland gericht maar door constant gebrek aan dieselolie kon de grote 50 Kw-zender niet ingezet worden. De kleine 10 Kw-zender werd gebruikt en was de ontvangst in grote delen van Nederland niet goed en kwam de reclame-acquisitie niet van de grond. Daarbij roomden Gert-Jan Smit en Roger Henderickx, die de grote klanten benaderde, een deel van de inkomsten af. De inkomsten van de drive-in show financierde het station”, aldus Danny Vuylsteke.

De redactie van het mediablad RadioVisie schreef in juni 1979 een artikel waarvan onderstaande een gedeelte uit is: “Radio Caroline heeft op die enkele weken wel een fatsoenlijk luisterpotentieel bereikt. Niet dat haar programma's hét-van-hét zijn, maar het station is een leuk alternatief. Bovendien is het Europa's enige zeezender en daarom dringt een vergelijking met Radio Mi Amigo zich automatisch op. De balans helt over in het Caroline voordeel. Dat Rob Hudson een aardige deejay is wisten we al. Verrassend goed zijn zeker Ad Roberts en Paul De Wit (een aangename ontdekking!). Het programmaformaat getuigt bovendien van een zekere originaliteit.

Geen tijdsverlies door ellenlange tunes, verwelkomingen en ‘totzienzen’, maar kort aan- en afkondigen met verder véél muziek. De commercials zijn te pruimen. Maar dat is alleen te wijten aan het feit dat Caroline momenteel terugvalt op eerder, door productie bureaus gemaakte spots. Door de live-uitzendingen en de schijnbaar betere bevoorrading slaagt men erin de snelle muziekstroom grotendeels te volgen. Organisatorisch is het wél een blunder zich alleen op Nederland te richten. Dat men bang is om in het verwaterde Mi Amigo-straatje terecht te komen, als men zich ook op België gaat richten, is duidelijk. Maar toch is het zo dat Radio Caroline financieel sterker zou kunnen

staan door zich op een ruimer gebied te richten. Het is een algemeen bekend feit dat België gewoon bulkte van het zwarte geld en dat daar tegenover het koele beredeneerde Nederlandse zakenwezen staat, dat in eigen land heel wat legale advertentiemogelijkheden heeft. Vandaar dat er uit dat lage landje nooit veel geldelijke respons verwacht moet worden.

Bovendien is het een vooroordeel zich niet op België te richten omdat er dan slechte platen en commercials gedraaid zouden moeten worden. Er zijn in ruime mate goede producties, alleen moet men het kaf van het koren scheiden. Belgische commercials zijn niet persé slecht. Het komt er alleen op neer ze goed te produceren (en dat zou men bijvoorbeeld zelf kunnen doen). En was "Oh Olivia Newton John" van Johnny dan zo kwaliteitsvol? Al wijzen de laatste berichten erop dat Radio Caroline toch lichtjes de Beneluxtoer opgaat.

Opvallend is de weinige post die behandeld wordt op Europa's enige radiopiraat (vandaar dat het zondagse verzoekprogramma "Flessenpost" nog nooit aan bod is gekomen). Er zijn wel voldoende luisteraars die schrijven, maar de post moet enkele duizenden kilometers reizen vooraleer het aan boord komt. Op het Spaanse postbusadres wordt namelijk alleen alles verzameld, waarna de hele handel doorgestuurd wordt, in één pak, naar het tenderadres".

10. Een nieuw decennium

Het nieuwe jaar en het nieuwe decennium begonnen vrolijk voor de bemanning aan boord van de MV Mi Amigo. De uitzendingen waren 24 uur per etmaal te beluisteren. In de Nieuwjaarsnacht werd zelfs live vanaf het dekhuis uitgezonden. Alle bemanningsleden hadden kerstcadeautjes ontvangen, gebracht door het echtpaar Georgina en Albert Hood.

Blik in de Hoge Nieuwstraat in Den Haag (foto Google earth)

Achter de schermen werd hard gewerkt om het nieuwe Caroline gestalte te geven. Ben Bode richtte in de Hoge Nieuwstraat 3A in Den Haag een studio in waar tapeprogramma's gemaakt konden worden. Men wil – naar eigen zeggen tijdens het VOO-radioprogramma van vrijdag 22 maart 1980 – zo weinig mogelijk mensen aan boord hebben. Die nieuwe plannen met een nieuwe programmering gingen op maandag 11 februari 1980 van start.

Het zijn eigenlijk allemaal oudgedienden van het station die vanaf dat moment vanaf band gedraaid werden: Carl de Jong maakte al een wekkerradio onder de naam Ron Verheul en Tom van der Velde mochten 'taperen' vanwege zijn bereidwilligheid om langer aan boord te blijven dan was afgesproken. Daarnaast kwam Sebastiaan Peters terug met de presentatie van de 19-Tig show nieuwe stijl. Alles werd gecoördineerd van dit nieuwe hoofdkwartier in Den Haag: de bevoorrading, de tape-service, het inspreken van commercials en promo's en de technische faciliteiten voor het zendschip. Verder waren naast Ben Bode vaak Wim Robijn (techniek) en Gert-Jan Smit (acquisitie) aanwezig. Nico Volker (Nico van der Stee in 1978 voor de Mi Amigo Drive-Inn Show en in 1980 Piet de Prater) regelde de tendering vanuit Nederland, Danny Vuylsteke vanuit België. Nigel Harris regelde de bevoorrading vanuit Engeland.

- Een muzikale erfenis?

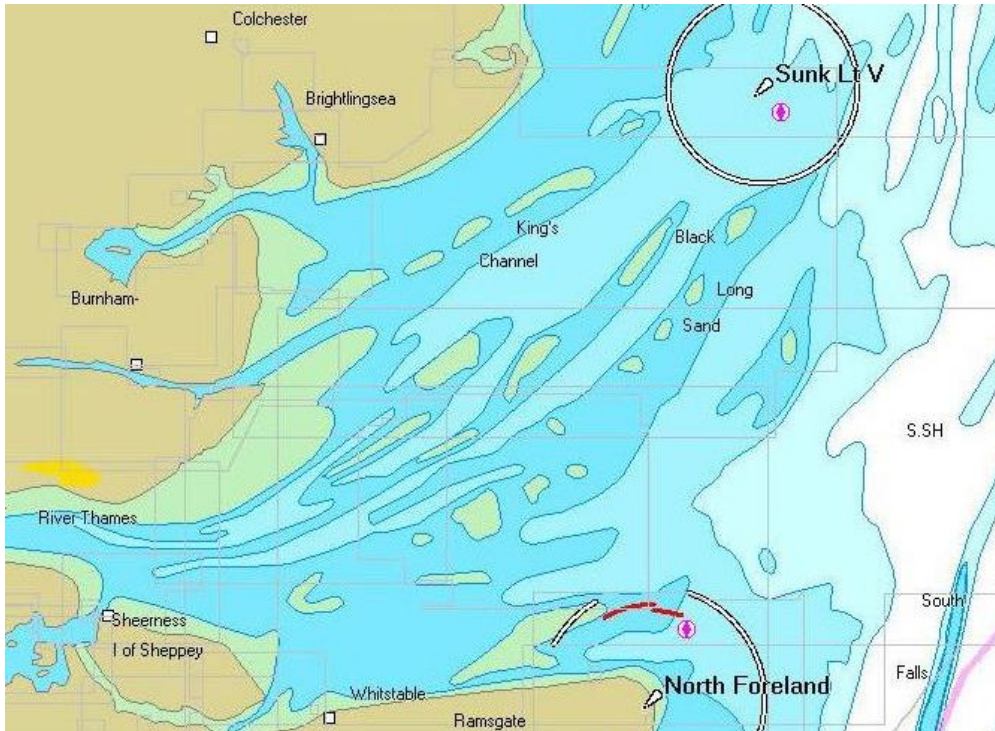
Kun je spreken van een muzikale erfenis die de Nederlandse service van Radio Caroline in deze korte periode van 15 april 1979 tot 20 maart 1980 heeft

achtergelaten? Dat is voor een illegaal radiostation, geïsoleerd op zo'n 200 km van de Nederlandse kust, heel moeilijk. Toch had men enkele hits 'gescoord' zoals 'Theme From The Deer Hunter' van The Shadows, 'Bright Eyes' van Art Garfunkel, 'Sweet Louie Louise' van Ironhorse, 'Hot Summernight' van Night, 'This Is My Life' van Shirley Bassey, 'Lady' van The Beach Boys, Sandy met haar 'Hoela Hoep' en 'Rikki Ding, Rikki Dong', 'Karsmis Deur De Joare' van Antwerpenaar Stafke Fabri. Maar ook 'Fire Of Love' van Earth & Fire, 'Ze Hebben Je Niet Meer Nodig' van Sietze Dolstra en het laatste shureshot 'Son Of Jamaica' van The Goombay Dance Band. Stuk voor stuk platen die veel gedraaid werden en, als ze heden ten dage op de radio gedraaid worden, onherroepelijk een herinnering naar boven komt aan de zeezender Radio Caroline.

11. Zinkpartij

Het was al jaren een publiek geheim dat de MV Mi Amigo gaten had waardoor zeewater naa binnen sijpelde. Pompen aan boord van de muziekboot stonden dag en nacht aan om het overtollige water weer uit het ruim te pompen, terug de zee in. De grootste onheilsplek was gelegen onder de generatoren in de machinekamer. Paul de Wit en Kees Borrel hebben op vele momenten, toen ze aan boord waren, met de Engelsen gaten gedicht. Meestal gebeurde dat op een vrij primitieve manier. Liggende op de bodem van de boot bracht een persoon hout, plaksel/stopverf en cement aan in het gat, de andere moest de reparateur aan zijn enkels vasthouden zodat deze, indien het gat onverrichterzake groter zou worden, niet in de Noordzee terecht kwam.

Het was achteraf gezien dweilen met de kraan open. Enkele stormen in het begin van 1980 deden de romp van de boot geen goed. 'The Old Lady' was hopeloos versleten, doorgeroest op plekken, vies en beschadigd. Maar ze leefde nog, er werden programma's vanaf uitgezonden. Ongelofelijk eigenlijk. Er heersten mensonwaardige omstandigheden: er kon weliswaar gedoucht worden maar op een zeer primitieve manier. Veel apparatuur werkte niet meer naar behoren. De ene helft van het mengpaneel, dat pas twee jaar oud was, werkte niet meer. De nieuwsvoorziening haperde en de vervanging van DJ's liet te wensen over. Men moest noodgedwongen veel langer aan boord blijven.

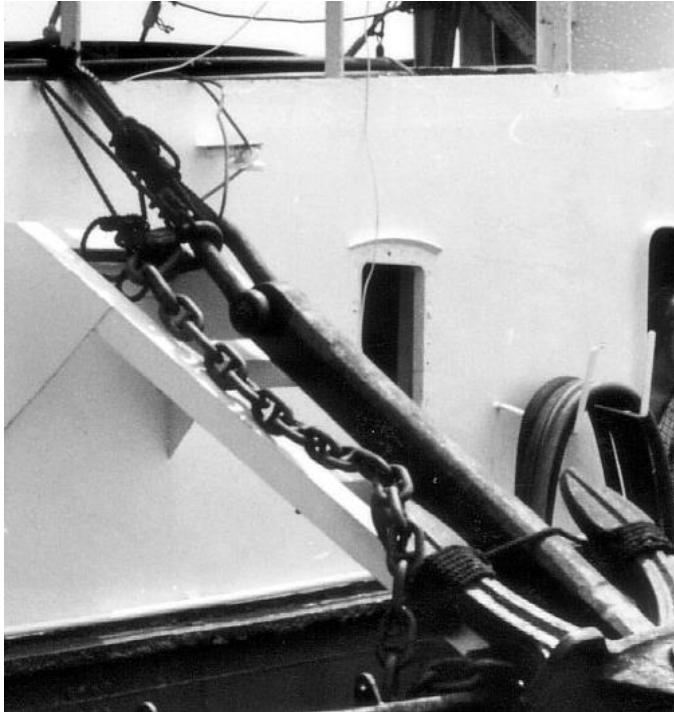

De plek waar nu de MV Mi Amigo ligt (webpagina Bob LeRoi)

Hans Verlaan vertelde in het Radio 2 KRO-programma 'Het theater van het sentiment': "De werkomstandigheden waren bijzonder zwaar en bovendien was het eigenlijk onverantwoord om mensen aan het werk te zetten op een dergelijk, nauwelijks zeewaardig, schip. Wat zich aanvankelijk profileerde als een romantisch getinte opdracht draaide uit op een kortstondig verblijf waarbij de zenuwen vaak op de proef werden gesteld, maar we namen aan dat de spanning (rond het schip) er bij hoorde. Tijdens zijn derde werkdag aan boord, 20 maart 1980, volgde de fatale voorjaarsstorm waarbij de MV Mi Amigo uiterst snel een gemakkelijke prooi van de woeste golven werd. De Engelse bemanningsleden reageerden in paniek, vooral omdat diverse pogingen om het vastgeroeste reserveanker in de zee te droppen steeds fout liepen.

Kwam daarbij ook nog dat de pas aangelegde bodem zeer snel lekte waardoor we noodgedwongen, bij windkracht twaalf (!) een punt dienden te plaatsen achter een toch wel boeiend avontuur. Even dreigde de reddingsoperatie, waarbij na het uitzenden van een reeks noodsignalen de Britse kustwacht werd ingeschakeld, uit te monden in een menselijk drama. Na heel wat herrie slaagden we er in om rond 01.00 uur de zinkende Mi Amigo te verlaten. Maar door de niet in te nemen golven belandden we in het ijskoude water, dat ons plots omhoog duwde. Het lukte de matrozen van het reddingsvaartuig uiteindelijk om de bemanning zonder problemen aan land te zetten waar de politie en de camera's van diverse televisiestations hen niet bepaald met open

armen opwachtten". Gelukkig konden Hans Verlaan en de Engelsen Tom Anderson en Stevie Gordon, na in de handboeien te zijn geslagen, rekenen op een milde houding van de lokale Britse autoriteiten daar die zelf tot de schare trouwe luisteraars van de gesneuvelde zeezender behoorden.

Het noodanker was te goed bevestigd (fotograaf onbekend)

Foto van het televisiescherm, daags na het zinken

Twee dagen later zond de VOO haar nachtprogramma "Oh what a night" uit. Op uitnodiging van Erik de Zwart kwam Ben Bode ook naar het muziekpaviljoen om bij de VOO een nachtje bij te praten over deze ellende. Het interview deden Jan Morriën en Annette van Trigt. Bolletje (bijnaam voor Bart van Leeuwen) was er ook. Bode: "Hij bleef maar zeuren over hoe slecht

die boot wel was. Spijtig van het zinken trouwens en niet vanwege de boot zelf want daar hebben we toch wel een partij ellende mee meegemaakt: brand, het verdrinken van onze tenderbemanning Germain met familie etc. etc. maar voornamelijk voor hetgeen er nog aan boord was zoals de mono-versie van de LP 'Please Please Me' van de Beatles, tevens door alle vier de bandleden gesigneerd! En nog niet betaalde studioapparatuur”.

Fred Bolland over het zinken van de MV Mi Amigo: “Nee ik had het niet verwacht. De laatste periode van Caroline draaide het erg goed. De meeste programma’s kwamen van band. Op het moment van zinken zat alleen Hans Verlaan aan boord (van de Nederlandse crew). Op het moment van zinken ben ik er met Ben Bode nog heen gegaan met een vliegtuig om te kijken. Maar er was geen redden meer aan. Het had geen nut om een sleep- of reddingsboot er heen te sturen. Daarna zijn we eigenlijk een beetje uit elkaar gegaan. Ben en Danny zijn hun kant opgegaan en ik terug naar mijn winkel. Ben en Danny hebben later een schip aangekocht in het Duitse Cuxhaven, de Magda Maria voor Radio Paradijs”.

Mono exemplaar van LP 'Please Please Me': veel geld waard!

Ad Roberts vertelde via Radio 192 wat hij deed nadat hij van boord kwam op 24 december 1979. “Ik ging een dag voor de kerst aan land en moest van mijn baas naar adverteerders omkijken. Ik ben daarmee aan de slag gegaan en kwam op een gegeven moment uit bij de Firma Minkema in Sneek. Een bedrijf die radio’s, Tv’s en koelkasten verkocht. Ik had met de baas van Minkema afgesproken dat hij zou gaan adverteren op Radio Caroline. We komen beneden in de toonzaal op deze zaterdag, bleek het NOS Journaal er te filmen. Zij vertelden dat de Mi Amigo gezonken was. Minkema en ik keken met

grote ogen. Dat kon niet! Onmogelijk in mijn ogen. Ik zag mijn huis in golven opgaan. Dat heeft mijn diep geraakt”.

12. Zij die ons ontvielen

Tussen 1980 en 2012 zijn enkele medewerkers van Radio Caroline overleden. Eerder in dit boek heb ik hun start en werkzaamheden bij de zeezender beschreven. Op deze plek een korte nagedachtenis aan hen.

- Hugo de Groot - geboren als Arie van Loon

Geboren op 23 maart 1957 in het vissersdorp Hardinxveld-Giessendam, plotseling overleden op donderdag 12 april 2001, 44 jaar jong. Vandaag is Arie Van Loon, vierenveertig jaar jong, kort na de middag overleden aan een hartstilstand tijdens een fietstocht. Arie debuteerde als deejay bij de zeezender Radio Caroline onder het pseudoniem Hugo de Groot. Nadien werd hij razend populair bij Radio Maeva. Het was dan ook geen toeval dat hij de voorbije weken één van de spilfiguren was die de comeback van Vlaanderens populairste vrije radio ooit, in goede banen moest leiden. Na 26 mei zou hij één van de motoren blijven bij Radio Zeven. Een korte in memoriam van de redactie van het mediablad RadioVisie: “Dinsdag aanstaande wordt Arie van Loon in Nederland begraven. Een man met een aparte stijl, in leven, radiomaken, en schrijven. Een aardige Nederlander, met een grote liefde voor Vlaanderen. Hij laat vrouw Booike en zijn zoontjes Cor en Theun verslagen achter. De hele redactie van RadioVisie treurt mee” .

Dit schreef Arie van Loon over zichzelf vlak voor zijn overlijden:

Favoriete radiostation: Veronica (1970-1973) Radio Caroline, Atlantis en Mi Amigo (1974-1980);

Gevolgde studies: Sociaal-cultureel werk (1975-1979), Sociologie (1980-1982), Geschiedenis/Communicatie (1986-1992);

Radio: Radio Caroline (1979-1980), Radio Gemini (1980), Radio MaEva (1980-1983, 1985-1986).

Inmiddels getrouwd en vader van twee fantastische jongens met de oer-Hollandse namen Cornelis (8) en Teun (6).

Een grote wens: nog een keer de fantastische tijd (1980-1983) laten herleven, zowel voor mezelf als voor de luisteraars die toen MaEva in hun hart droegen en ook om de grote liefde voor de radio en de luisteraars van toen over te dragen op de twee zonen. Radio wordt niet gemaakt met een format, een strakke programmering, maar de band met de luisteraar wordt gecreëerd op een ongedwongen, persoonlijke en spontane manier. Radio mag elke uur verschillende en anders zijn. Maeva was elk uur anders en toch MaEva.

Moet hier nog meer bij?

In de Zwolse tijd (1975-1979) kwam ik in een studentenhuis aan de Wolwerverstraat terecht. In die tijd leerde ik de toen beginnende journalist Jelle Boonstra kennen. Hij had een complete geluidsstudio op zijn woonverdieping staan en onze voorliefde voor radio en muziek vormde de basis van een vriendschap die jaren zou duren. Een van de deuntjes uit die tijd die nog steeds in het hoofd gaan rondzingen wanneer ik in Vlaanderen een slagerswinkel (charcuterie) zie: 'Ovi ovi: fijne chacuterie'. Daar had hij een aantal vriendinnen voor opgetrommeld die dit hadden ingezongen (het is nog steeds een meesterstukje). Dezelfde vriendinnen hebben later ook jingletjes ingezongen zoals 'Dit is Arie van Loon met meer muziek voor u'. De avonden die we doorbrachten in de radiostudio eindigden meestal in een grote 'meligheid' en in een nevel veroorzaakt door de resten van Havana sigaren en lege anderhalf literflessen Sherry van 'Appi' Heyn', de bekende Nederlandse grootgrutter.

'Ovi Ovi' had Jelle gemaakt voor een andere bekende uit de radiowereld Gert-Jan Smit en via hem kwam in 1979 toen het verzoek voor diskjockeys voor Radio Caroline, de Nederlandse service. Gert-Jan was de 'liason' tussen Caroline en de dominees Johan (Sebastiaan) - 'put your hand on the radio' - Maasbach en de toen door mij zeer bewonderde Gerard Toornvliet. Regelmatig bezocht ik die jaren ook kerkdiensten van de Radio Gemeente Bloemendaal, die overal in het land werden gehouden. De kerken zaten altijd stampvol, met vooral veel jongeren - het communicatiemiddel radio werkte dus wel degelijk voor zijn 'zendingsboodschap'. Ik herinner me zijn deftige manier van spreken en hoe hij mensen wist te boeien - een erudiete en welbespraakte man, die filosofen van alle tijden in zijn betogen betrok. Nadat eind 1979 de eerste poging was mislukt om mij aan boord van de Mi Amigo te krijgen, bezocht ik ook een van zijn diensten in het land, dat was in de Grote Remonstrantse kerk in Rotterdam, vlakbij bij het museum Boymans en ik vertelde aan hem dat hij de groeten moest hebben van de 'jongens aan boord' (ik loog toen omdat ik in werkelijkheid niet verder was gekomen dan de haven van Felixstowe, van waaruit de Mi Amigo werd bevoorraad): "God zegene je jongen" zei hij toen vaderlijk en, voegde hij eraan toe: "doorgaan hè". Terugkijkend vanuit de, inmiddels rijpe volwassenheid, begrijp ik een beetje dat de schuchtere tiener die ik toen was, bij de radio een fantasie- of zelf gecreëerde belevingswereld vond, die in de grote wereld daarbuiten voor mij niet bestond.

Bovenstaande schreef Arie van Loon op 17 april 2000. De begrafenis van Arie vond plaats in de Johanneskerk in Gorinchem, dinsdag 17 april 2001 om 13.00 uur.

- Herman de Graaf - geboren als Wim (Willem) J. Beckers

Geboren op 10 mei 1948 – overleden op 1 januari 1987 te Amsterdam aan de ziekte aids. Na zijn periode bij Radio Caroline was hij oprichter van FM-piraten met de naam Radio Nova en Radio Contact, beiden in Amsterdam.

- Tom van der Velden - geboren als Eric de Moes

Geboren op 29 juli 1956, overleden in Engeland in Southport Merseyside (Liverpool) op 11 mei 2011.

In 1979 was Eric te beluisteren op Mi Amigo 272 en als Tom van der Velde op Radio Caroline. Ook was hij betrokken bij het Radio Paradijs project van Ben Bode. Ben blikte met enkele herinneringen terug op de radiomaker Eric Mess. 'Erik de Zwart had Erik Mess gehoord op Mi Amigo 272 en vond dat hij de Nederlandse service van Caroline moest komen werken als DJ'. Zo geschiedde. Eric verzong een nieuwe naam voor hem en Tom van de Velde en ging direct aan boord van de Mi Amigo om 'heel lang achtereen' puike programma's te gaan maken. We hebben hem wel noodgedwongen heel lang aan boord gelaten, misschien wel 6 of 7 weken achtereen. Dat had nooit gemogen natuurlijk. Ter compensatie hoefde hij nooit meer aan boord en kon hij de programma's vervolgens op band opnemen in de Haagse studio's.

Ook had Eric Mess de gewoonte om zijn gehele maandproductie (voor zover mogelijk) in één of twee keer integraal op te nemen. Let wel, de laatste aankondiging (na uren presenteren) was net zo enthousiast als de eerste. Puik werk. Er gingen wel een paar pakjes shag doorheen, maar we moesten met hem nooit de band stoppen. Gewoon alsof het live was, in één ruk. Geweldig! Samen hebben we nog act de préséance gegeven bij de VOO in Hilversum aangaande het zinken van de Mi Amigo. Met het verschijnen van Paradijs bombardeerden we Eric tot programmaleider, echter zoals bekend is zijn enige (hét enige) 'programma' die testtape, gemaakt op verzoek van de VOO geworden. Niet echt het Paradijs-gevoel/format, maar het moest allemaal super snel'.

Een andere persoon die met Eric Mess aan boord van Radio Mi Amigo 272 zat was Ferry Eden. Hij haalt herinneringen op over de Magdalena-periode in 1979: 'Ik heb met Eric Mess op de Magdalena gewerkt. Hij was redelijk op zichzelf (net als ik) en deed zijn programma inderdaad altijd met enthousiasme en een constante kwaliteit. Toen de Magdalena op de zandbank vast kwam te zitten heb ik al mijn overredingskracht juist bij hem moeten toepassen om te voorkomen dat hij met een reddingsboot richting strand zou vertrekken. Veel te gevaarlijk met die storm, dat onstuimige water en die zandbank! Uiteindelijk zijn we door de Rijkspolitie ter Water van de boot geplukt en hebben we een nacht in de cel te Stellendam doorgebracht. Nadien heb ik hem eigenlijk nog slechts eenmaal gezien, dat was ergens midden jaren

negentig toen ik vlakbij het station Hilversum langs een uitgaansgelegenheid liep en hij daar 'uitsmijter' was, een tijdelijk baantje zoals hij me vertelde. Met radio was hij gestopt”.

- Jeroen Woelwater - geboren als Jeroen Soer

Geboren in Dordrecht op 10 maart 1956. Hij overleed plotseling in Amsterdam op 21 januari 2012 aan een hartstilstand.

Na zijn periode bij Radio Caroline stapte hij over naar de KRO. Later presenteerde hij voor de VARA de Verrukkelijke 15 en voor de TROS de Nationale Hitparade. In 1987 richtte hij met anderen het radiostation Radio 10 op. Hij omzeilde het Nederlandse verbod op commerciële radiostations door de in Amsterdam gemaakte programma's via een satelliet naar Italië te sturen. Vanuit Italië werd het signaal weer naar de Nederlandse kabelnetten gestuurd. Na de overname van Radio 10 door Arcade Music van Herman Heinsbroek in 1990, werd Soer de directeur van de Arcade Media Groep. Radio 10, dat tot dan toe moeizaam draaide, werd door Soer en Heinsbroek omgevormd tot Radio 10 Gold; een radiozender met gouwe ouwe-muziek. Onder de Arcade Mediagroep vielen tevens de radiostations Power FM, Concert Radio en Love Radio en de televisiestations TV10 en de The Music Factory. In 1996 vertrok Soer bij Arcade. Hij was nadien directeur bij Radio Nationaal, Omroep West en het internetreclamebureau adMaster. Van 2003 tot 2004 was hij programmadirecteur bij de VARA. Vanaf 2006 was hij diskjockey bij KX Radio en had hij een eigen mediabedrijf.

- Danny Vuylsteke

Geboren in 1955, overleden woensdag 28 november 2012. Hij leed aan leverkanker. Hij was de bevoorradener en verzorgde ook de drive-in shows en was het manusje van alles tussen de studio's in Den Haag en MV Mi Amigo. Eerder in hoofdstuk 7 beschreef ik uitgebreid zijn werkwijze.

12. Opmerkelijke feiten radio Caroline 1979 - 1980

Zondag 15 april 1979 – eerste dag van uitzenden. Tony Allen startte met 'Fool If You Think It's Over' en wenste iedereen een prettige Kerst.

Zaterdag 21 april – eerste tendering met fanbootje. Er kwam een beetje voedsel mee.

Zondag 22 april – tweede tendering met frisdrank alsmede alle popbladen, hitlijsten en singels.

Vanaf 24 april was weer Ds. Toornvliet te beluisteren.

Woensdag 25 april – brand in machinekamer, 10 minuten uit de lucht.

Zondag 6 mei – eerste programma – Wekkerradio - René van Elst.

Dinsdag 8 mei – weer brand in de zenderkamer (monitor zender in de fik).

Donderdag 10 mei – eerste Caroline Music Show promo.

Vrijdag 18 mei – testuitzending van half uur via de korte golf: 6243 kHz 49 meter met tijdsein en stationcall.

Zaterdag 19 mei – Record verblijf op de MV van Marc Jacobs verbroken door Tony Allen: Hij zat er onafgebroken van 20 oktober 1978 tot 19 mei 1979.

Donderdag 24 tot woensdag 30 mei niet in de lucht vanwege olietekort.

Zaterdag 26 mei – Brak topje van de mast af bij Z-O 8 en hing uit het lood.

Woensdag 6 juni schreef Paul de Wit in het logboek: Plugplaten: Dat zijn er dus nu 16 stuks per programma van ± 2 uur.

Maandag 11, dinsdag 12 en woensdag 13 juni geen uitzendingen.

Vanaf 15 juni werden meer en meer Belgische reclames uitgezonden.

Dinsdag 19 juni – Terugkeer van Marc Jacobs op de MV Mi Amigo. Daags erna presenteerde hij Baken 16, afl. 573.

Zaterdag 23 juni schreef Hudson in logboek: Het water, frisdrank, schone lakens, fuel, douche, brood en vrouwen zijn op. Na drie uurtjes terug in de lucht omdat tender met 1 ton olie langs zij kwam.

Dinsdag 26 juni - voor het eerst in vijf jaar vier zeezenders in de lucht: Radio Delmare 192, Voice of Peace 194, Radio Caroline 319 en Radio Mi Amigo 272.

Woensdag 27 juni - Marc Jacobs maakt nieuwe adres van Radio Caroline bekend: Altamira Avenue Ansol, Marbella in Spanje.

Donderdag 28 juni bulderde Rob Hudson het uit van het lachen. In de nieuwskramer luisterde hij naar een gesproken brief van Frank van der Mast.

Vrijdag 13 juli – Gesproken brief gemaakt door Rob Hudson en Marc Jacobs gericht aan Herman de Graaf. Vanaf nu speciale jingles van Octopus en LBS.

Zaterdag 14 juli – Rob Hudson tot nieuwe programmaleider benoemd.

Zondag 15 juli – Bijna complete zoutwaterteam aan boord van MV Mi Amigo.

Dinsdag 17 juli – Reserve ankerketting gecontroleerd en anders gelegd. En 4 Kw meer uitzendvermogen.

Vrijdag 27 juli – 600ste Baken 16 met Marc Jacobs.

Zondag 29 juli - Nieuwe Caroline jingles gemaakt door Steve Engeland.

Programma tussen 10 en 12 heet vanaf nu 'Espresso'.

Woensdag 1 augustus – 'Link-up' tussen de MV Mi Amigo en VOO's Bison, die ook op zee ligt. Te beluisteren via Radio Veronica op Hilversum 2 ter ere van de zeezendermaand augustus.

Donderdag 2 augustus – Non-stop programma's door problemen met Tony Allen.

Zondag 12 augustus - Wout van der Meer wordt genoemd in de Caroline Music Show promo.

Vrijdag 17 augustus - Volgens Freewave nr. 335 heeft René van Elst het logboek van de MV Mi Amigo mee naar huis genomen.

Zondag 19 augustus – Radio Caroline zond om 15 uur het ANP-nieuws van Hilversum uit en om 16 uur het nieuws van Radio Mi Amigo met Ben van Praag. Het kost Herman de Graaf zijn baan.

Maandag 20 en dinsdag 21 augustus is Radio Caroline niet in de lucht.

Woensdag 22 augustus - Geen nieuwsuitzendingen.
Vrijdag 24 augustus – Aflossing: nieuwe DJ Jeroen Woelwater, Herman de Graaf eraf, Rob Hudson terug en kok Kees Borrel terug aan boord.
Zaterdag 25 augustus – Debuut Jeroen Woelwater met het nieuws om 10 uur.
Dinsdag 28 augustus – Stuart Russel roept in Baken 16, na behandeling van een Duitse brief, 'Sieg Heil'.
Zaterdag 1 september – Tijdens een boottocht naar MV Mi Amigo zien gasten een vrouw aan boord die 'Sylvia' genoemd wordt.
Zondag 2 september – Radio Caroline heeft een country- en westernshow tussen 12 en 13 uur gepresenteerd door Johan Visser. Productie Theo van Doorn.
Dinsdag 4 september gaat Jeroen Woelwater van boord en neemt voortaan zijn programma's op in Delft.
Woensdag 5 september komt Paul de Wit met spoed naar de MV. Hij hoort dat Rob Hudson alles alleen moet presenteren.
Zaterdag 8 september wordt voor het eerst de Top 50 in vier uur gedraaid: van 12 tot 16 uur en de platen worden in zijn geheel gedraaid.
Vrijdag 14 september om 9.30 uur begeeft de grote generator het.
Maandag 17 september overlijdt de scheepskanarie Wilson.
Zaterdag 29 september verlaten Rob Hudson en Paul de Wit de MV. Beiden zijn daarna direct afgereisd naar de discotheek van Marc Aryan in Pecq om geld te halen bij Danny Vuylsteke. "Ik heb betaald: mijn auto terug gekregen en de kous was af", aldus Danny.
Maandag 1 oktober – Will Luikinga te horen met zijn 'Will wil wel'-programma.
Zondag 7 oktober – Iedere zondag Franstalig programma tussen 10 en 11 uur. Presentator was Dominique Vautrin.
Vrijdag 12 oktober – Laatste Nederlandse DJ Ad Roberts van boord. Geen nieuwe ploeg aan boord in verband met financiële problemen.
Dinsdag 16 oktober – Inbeslagname tender in Zeebrugge.
Donderdag 18 oktober – Nieuwkomer vanaf tape: Sebastiaan Peters. Hij presenteerde de 19-Tig Show.
Maandag 29 oktober proberen Ad Roberts en nieuwkomer Peter de Vries tevergeefs om bij de MV Mi Amigo te komen. Vierhonderd meter voor de MV slaat de motor van de rubberboot af.
Woensdag 31 oktober – Wekkerradio werd Peter de Vries eerste programma.
Zaterdag 3 november – Jeroen Woelwater presenteerde Wekkerradio. Moet een herhaling geweest zijn van een oude band.
Maandag 5 november – Ron Verheul presenteert Wekkerradio.
Zondag 11 en maandag 12 november – Overdag Mike Hagler met New Energy World Service programma's.
Zondag 18 november – In Zondagmiddagmatinee wordt Commercial Top 10 uitgezonden vanwege de vele, vele commercials die gedraaid moeten worden.
Maandag 26 november – Zware storm op de Noordzee.

Dinsdag 27 november wordt Peter de Vries afgelost door Tom van der Velde.
Zondag 2 december – Sebastiaan Peters mag alleen nog commercials inspreken. Belgische Nationale Hitparade komt voortaan live van boord.
Vrijdag 7 december – Sleutelen in de bovenstudio. Programma's komen uit de benedenstudio.
Zondag 9 december – Afscheidsprogramma's Rob Hudson en Paul de Wit. Ze werden niet helemaal gedraaid vanwege de vele gedraaide commercials.
Vrijdag 14 december – Zware storm (kracht 10) raast over West-Europa.
Zaterdag 15 december – MAN-generator (die 20 okt. 1978 uitviel) is gerepareerd. Men kan nu langer uitzenden.
Maandag 24 december – Met nog 8 anderen wordt Ad Roberts afgelost. Hij schrijft in 2002 dat hij 15 kilo is afgevallen en in een slechte gezondheidstoestand verkeerde. Monique van Dijk terug aan boord als kok.
Dinsdag 25 december – Albert en Georgina Hood brengen Kerstcadeaus naar de MV, Georgina kookt zelfs voor de jongens aan boord.

Jaarwisseling op de MV Mi Amigo: Middernacht met Stephen Bishop vanaf het dek en Richard Thompson in de studio. Later zijn in de studio Tom, Monique, Keith, Freda en Nick.

Vrijdag 4 januari las Monique van Dijk diverse nieuwsberichten.

Zaterdag 5 januari was Peter de Vries weer terug aan boord met nieuwe partij commercials. Opbrengsten zijn niet voor Radio Caroline maar voor Danny Vuylsteke.

Vrijdag 11 januari draaide Peter de Vries tijdens Wekkerradio tweemaal de 'Wodka cossachok' van Binnenstebuiten. Het was een carnavalspaat van Peter en Wilfred de Jong.

Zondag 20 januari – Peter draaide oude 259-sonovox-jingles en in Scheveningen werd een filmmiddag gehouden waarbij onder andere de Radio Caroline DJ's Paul de Wit, Kees Borrel en Ad Roberts aanwezig waren.

Zondag 27 januari was de eerste dag van Hugo de Groot op de MV Mi Amigo. Tom van der Velde werd na een lange periode afgelost.

Dinsdag 5 februari om 23 uur uit de lucht wegens onderhoudswerkzaamheden.

Donderdag 7 februari - In Engeland wordt door de Caroline organisatie een persconferentie gegeven. Men vertelde onder andere dat Caroline binnenkort weer op de 259 meter hoopte te beginnen met een 24-urige Engelse service.

Vrijdag 8 februari kwam Wim Robijn aan boord voor technische assistentie en reparatiewerk.

Zondag 10 februari - Hugo de Groot, Peter de Vries en Wim Robijn presenterden tussen 14 en 17.30 uur het, volgens hun, laatste Zondagmiddagmatinee.

Maandag 11 februari – Start nieuwe programmering met nieuwe DJ's Carl de Jong en Sebastiaan Peters. Tom van der Velde kwam ook vanaf tape. Alle

programma's werden opgenomen in Den Haag, in de Hoge Nieuwstraat 3 A. Wim Robijn vertelde tijdens de Radiodag 2008: "Daarbij zijn vaker Ben Bode en Wim Robijn aanwezig. Gert-Jan Smit doet de acquisitie en Nico Volker de tendering van Radio Caroline".

Dinsdag 12 februari werd 'Eet Smakelijk' live vanaf het dek van de MV uitgezonden bij 9°C en een rustige Noordzee.

Woensdag 13 februari – Alleen non-stop programma's uit protest dat Wim Robijns niet van boord werd gehaald omdat zijn vader was overleden.

Vrijdag 15 februari verdween de "Hosanna" (Z592).

Zondag 17 februari werd Piet de Prater (schuilnaam voor Nico Volker) zijn eerste country programma uitgezonden.

Woensdag 5 maart - Rond 5 maart woedde er een flinke storm, kracht 11. "Het schip en het anker hielden het", vertelde Peter de Vries in 2008.

Donderdag 14 maart werden de gehele dag door nummers omgeroepen voor de Engelse organisatie. Wellicht had dit met het ruwe weer te maken.

Maandag 17 maart werden Hugo de Groot en Peter de Vries, die en nieuwe codelijst mee had) afgelost door nieuwkomer Hans Verlaan.

Woensdag 19 maart – Rond half 12 slaat de MV Mi Amigo van haar anker en liep vast op de zandbank Long Sands. Rond middernacht werden Stevie Gordon, Nick Richards, Tom Anderson en Hans Verlaan door de reddingsboot Helen Turnbull uit Sheerness van boord gehaald, terwijl de MV Mi Amigo volloopt met zeewater. Oorzaak: de ankerketting kwam onder het schip vast te zitten en schuurde zodoende de onderkant open, aldus Ton Lathouwers.

Indien de zinkpartij niet had plaatsgevonden waren Kees Borrel en Wim Robijn naar boord vertrokken om werkzaamheden uit te voeren. Begin april zou Peter de Vries ook weer zijn teruggekeerd om zich bij Hans Verlaan weer te voegen. Het zondagmiddagmatinee zou in zijn oorspronkelijke vorm niet meer terugkeren. Er zouden tapes gedraaid worden. Als...

Ronan O'Rahily sprak op de avond van 20 maart 1980 de historische woorden: "The Lady will tell herself when she is ready".

13. Een nawoord van de schrijver:

Doordat ik vanuit het centrum van Valkenburg verhuisde naar een landschappelijke omgeving kon ik in november 1977 ook Radio Mi Amigo luisteren. Ik had goede ontvangst door de dag. De eerste DJ die ik hoorde was Stan Haag op zaterdagochtend rond half 12. Ik bleef luisteren tot iets na 12 uur. Ik pikte het nieuws mee en hoorde dat dit totaal anders vormgegeven was dan Hilversum 3. Dat smaakte naar meer. Ik werd lid van de Mi Amigo-fanclub en ontving het clubblad. Ik zag ineens hoe het zendschip van waaruit het radiostation uitzond, eruit zag. Een poster kwam op een mooie plaats in mijn slaapkamer te hangen. Vandaar is het tapen en verzamelen begonnen.

Op zondag 22 april 1979 beluisterde ik voor het eerst Radio Caroline op de 319 meter AM. Ik viel midden in het programma van Johan Visser, de 19-Toen Show. Bekend geluid en allemaal oude platen. Daarna het Zondagmiddagmatinee. Dat was genieten met Hudson, en De Graaf van Mi Amigo. Plus twee nieuwelingen: Paul de Wit en Ad Roberts. Vanaf die dag heb ik bijna dagelijks geluisterd. Ik werkte toen in Heerlen en kon alleen op de heen- en terugweg in mijn kleine Honda Civic Radio Caroline beluisteren.

In januari 1980 ben ik naar een filmmiddag geweest van Stichting Mediacommunicatie. Dat was in Scheveningen. Vanuit het station liep ik samen met Ad Roberts naar Jack de Gier's Seanews Centre. Ad herkende ik aan zijn typische bril. Die had ik ook gezien op foto's gemaakt in de zomer van 1979. Wauw, wat een dag. Praten met een van de jongens die aan boord hadden gezeten.

Nu na meer dan 30 jaar heb ik veel informatie boven water gekregen die in de uitzendperiode niet bekend gemaakt werd. Door middel van correspondentie met enkele DJ's en bevoorraders heb ik nuttige info gekregen om – objectief is het nooit want ook in 1979/1980 was radiomaken vanaf zee illegaal – er enkele verhalen uit te lichten. Ik pretendeer zeker niet volledig te zijn maar wil alleen verhalen vastleggen voor de geschiedschrijving. Er is vraag naar, getuige de vele honderden bezoekers op de radiodagen.

Als laatste dit: het zendschip heeft vanaf de eerste minuut een aantrekkingskracht op mij gehad. Vanaf foto's te oordelen was het een fraai gevormd schip met een enorme zendmast als blikvanger. Ik had geen idee over hoe lek die schuit wel niet was. In ieder geval was het spannend, jongensachtig, tegen de wet en men maakte radio zoals ik die wilde horen. "Lovin' good music, Radio Caroline" zo wordt gezongen op de bekende jingle.

Fons Winteraeken
Mei 2013

N.B.

Niet alle makers van gebruikte foto's zijn bekend bij de schrijver. Indien iemand zijn/haar foto terugziet, wordt alsnog vermeld als maker. Stuur daarvoor een email naar fonswinteraeken@ziggo.nl